

เปลือยนายแบบ : หนังสือโป๊และกามารมณ์ในชีวิตเกย์ไทย

Naked Man : Pornography and Sexual Life of Thai Gay Male

ดร.นฤพนธ์ ดั่งวงวิเศษ

นักวิชาการ ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร

เรื่องที่เป็นความลับ ถูกปกปิด ซ่อนเร้น น่าสงสัย แต่ชวนให้อยากรู้ อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศ ก็คือ การดูภาพเปลือย และภาพกิจกรรมร่วมรักที่น่าตื่นตาตื่นใจของมนุษย์ ในสังคมของเกย์ ภาพเปลือยของนายแบบในนิตยสารคือตัวอย่างที่น่าสนใจในการสืบหาว่าอะไรคือเสน่ห์ และบริบทของภาพเปลือย มีอะไรบ้างที่ทำให้เรื่อนร่าง “เปลือย” ของมนุษย์มีความหมายในเชิงกามารมณ์ และความใคร่ คำถามเหล่านี้เป็นสิ่งที่เสี่ยงต่อการถูกตรวจสอบจากระเบียบศีลธรรม เนื่องจากภาพเปลือยของมนุษย์ที่แสดงอวัยวะเพศอย่างชัดแจ้งเป็นเรื่องที่สังคมประณาม แต่ก็เป็นเรื่องที่คนอยากรู้ อยากเห็นมากที่สุดในเวลาเดียวกัน ในบทความเรื่องนี้ขอยกตัวอย่างภาพเปลือยของนายแบบในนิตยสารเกย์ขึ้นมาตรวจสอบ และเปิดเผยความคิดบางอย่างที่ซุกซ่อนอยู่ในความรู้และความจริงเกี่ยวกับเซ็กซ์ ซึ่งถูกรับรู้ในหมู่เกย์

เซ็กซ์ กามารมณ์ และความใคร่ในชีวิตของเกย์ เป็นเรื่องที่ตั้งคมสร้างตราประทับไว้หลายอย่าง ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องเซ็กซ์ที่มั่วซุ่ม ส่ำสอน เปลี่ยนคู่นอนไม่เลิกหน้า และเป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรมอย่างรุนแรง เซ็กซ์ของเกย์ จึงเป็นภาพสีด้าที่ยากต่อการลบล้าง จึงเป็นทั้งเรื่องที่น่าหนักใจและน่าหลงใหลในเวลาเดียวกัน เมื่อเกย์คนหนึ่งต้องอธิบายให้คนรอบข้างเข้าใจว่าตนเองเป็นใคร และคิดอย่างไรต่อเรื่องเซ็กซ์ที่ถูกมองว่าสกปรก ในที่นี้ ผู้เขียนต้องการชี้ให้เห็นว่า มีความซับซ้อนและความเกี่ยวพันกันระหว่าง ตัวตนทางเพศของเกย์ กับ ภาพเปลือยในหนังสือโป๊ ความเกี่ยวพันนี้อาจโยงไปถึงเรื่องระเบียบทางศีลธรรมที่ตั้งคมกำหนดไว้ เรื่องทางสังคมของเพศสภาพ และเรื่องของประสบการณ์ทางเพศส่วนบุคคล สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนเป็นเปลือกนอกที่ห่อหุ้มกามารมณ์ของเกย์ให้อยู่ในพื้นที่แคบๆ ซึ่งมีเกย์เท่านั้นที่รู้ว่าอะไรคือเรื่องที่เกิดขึ้น

บทความเรื่องนี้จึงเป็นความพยายามที่จะสะกดยตามชีวิตทางเพศของเกย์ที่มีหนังสือโป๊เป็นพยานหลักฐาน หนังสือโป๊ของเกย์เป็นสื่อประเภทหนึ่งที่เกิดขึ้นมาไม่นาน แต่มีพัฒนาการที่น่าสนใจ เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องปลดปล่อยจินตนาการทางเพศของเกย์แล้ว ก็ยังทำให้ “ตัวตน” ทางเพศของเกย์มีพื้นที่ที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม หนังสือโป๊ของเกย์ที่ดูเหมือนเป็นแหล่งแสวงหาความบันเทิงที่ไม่จบสิ้นนั้น ยังมีเรื่องที่ทำทนาย “ความรู้” ของมนุษย์ในการนิยามว่าเรื่อนร่างและการสมสู่กันควรจะดำเนินไปอย่างไร และจะถูกขัดขวางด้วยวิธีการใด กรณีหนังสือโป๊ของเกย์จึงอาจทำให้เรากลับมาตั้งคำถาม และวิจารณ์สิ่งที่เราเคยทำกันมา เพราะเมื่อเซ็กซ์มิใช่เรื่องของอารมณ์เพียงอย่างเดียว เซ็กซ์ก็อาจเป็นการขัดเกลาทางปัญญาที่นำทลลง

กำเนิดของภาพเปลือยและหนังสือโป๊

หนังสือโป๊ในที่นี้ แปลความหมายมาจากภาษาอังกฤษว่า Pornography ซึ่งหมายถึงเรื่องเขียน หรือภาพถ่ายที่ลามกอนาจาร หยาบคาย และน่าขยะแขยง คำนี้มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกโบราณว่า pornograph หมายถึงงานเขียนที่พูดถึงโสเภณี คำว่า pome หมายถึงโสเภณี ส่วนคำว่า graphos หมายถึงการเขียน เรื่องแต่งและภาพเขียนเกี่ยวกับการร่วมรัก กิจกรรมทางเพศและภาพเปลือยนั้นเกิดขึ้นในวัฒนธรรมของ

มนุษย์มาช้านาน หากย้อนกลับไปจะพบว่าภาพวาดกิจกรรมทางเพศของมนุษย์เกิดขึ้นเมื่อประมาณ 600-400 ปีก่อนคริสตกาล โดยเป็นภาพเขียนลายบนภาชนะ ด้วยชามต่างๆ เช่นในสมัยกรีกโบราณ ในอารยธรรมอินเดีย และจีนก็มีการวาดภาพและเรื่องแต่งดังกล่าว เช่นในกามสูตรของอินเดีย¹ แต่การใช้คำว่า pornography เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการในช่วง ปี ค.ศ.1530 ในประเทศอิตาลี ปีเอโตร อรีโตโน้ คือนักเขียนคนแรกที่แต่งบทกลอน วาดภาพและแกะสลักเกี่ยวกับกิจกรรมเพศอย่างเปิดเผย และผลงานของเขาเป็นที่กล่าวขานในชื่อ Aretino's Postures² ซึ่งเปรียบเสมือนการวางรากฐานงานเขียนที่เล่าเรื่องเพศและภาพโป๊อย่างโจ่งครึมให้กับตะวันตกในเวลาต่อมา แต่ศาสนาจักรลุกขึ้นมาประณามและนำผลงานของเขาเผาทำลาย

ในช่วงศตวรรษที่ 16 งานศิลปะที่แสดงภาพกิจกรรมทางเพศและรูปเปลือยของมนุษย์ ยิ่งเพิ่มความตื่นตะลึงมากกว่าเดิม เพราะภาพเหล่านั้นช่วยยวนความใคร่ และความต้องการทางเพศของมนุษย์ และเรื่องแต่งที่ชื่อ L'Ecole Des Filles ในปี ค.ศ.1655 ก็ทำให้ชาวฝรั่งเศสมีอารมณ์ความใคร่และหาทางระบายออก³ สิ่งที่ทำให้หนังสือลามกและภาพโป๊เป็นเรื่องแพร่หลายก็คือความก้าวหน้าทางการพิมพ์และการถ่ายภาพในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา การทำสื่อทางการมรดกเริ่มสะดวกรวดเร็วกว่าเดิม และเช็ทซ์ยังถูกทำให้เป็นเรื่องการเสียดสีประชดประชันทางการเมือง เช่น ในประเทศฝรั่งเศส พวกฝ่ายซ้ายจะใช้ประเด็นเรื่องเพศเป็นเครื่องมือในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล และผู้ปกครอง อย่างไรก็ตาม เมื่อสื่อเหล่านี้กลายเป็นธุรกิจมากขึ้น ทำกำไรได้มากขึ้น หนังสือโป๊ก็กลายเป็นแหล่งรวมภาพเปลือยที่โจ่งแจ้ง และภาพของการสมสู่ที่แพร่หลายอย่างน่าตกใจ

ในช่วงศตวรรษที่ 19 การถ่ายภาพและการผลิตภาพยนตร์ทำให้ภาพกิจกรรมทางเพศและภาพเปลือยเป็นสิ่งน่าตื่นเต้น และมีความละเอียดซับซ้อนเพิ่มขึ้น ในประเทศฝรั่งเศสมีหนังสือประเภท pornographe ซึ่งพูดถึงชีวิตของโสเภณี แต่ pornography ในความหมายที่เป็นหนังสือโป๊ ลามก หรือปลุกใจเสื่อป่านั้นเพิ่งเกิดขึ้นในช่วงหลัง และถูกให้คุณค่าในทางลบ และเป็นสิ่งผิดศีลธรรม ความหมายในเชิงลบของหนังสือโป๊ได้รับการกล่าวขานและมีข้อถกเถียงอย่างกว้างขวาง ชูซาน ซอนเทจ กล่าวว่ หนังสือโป๊มิใช่การเปิดเผยเรื่องเช็ทซ์ หากแต่เป็นเรื่องของความตาย⁴

หนังสือ นิตยสาร และสิ่งพิมพ์ที่นำเสนอเรื่องและรูปภาพเกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ การร่วมเพศ และภาพเปลือยอวัยวะเพศ และร่างกายของมนุษย์ ก่อให้เกิดจินตนาการเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งบางครั้งเป็นภาพการร่วมรักที่พิศดาร แปลกประหลาด และน่าตื่นเต้น การเปิดเผยสิ่งเหล่านี้อย่างโจ่งแจ้งกลายเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันในแวดวงสังคมและศีลธรรม รวมถึงเป็นปัญหาในเรื่องของการนิยามว่าอะไรคือ “โป๊” “ลามก” “อนาจาร” และ “ศิลปะ” เช่น มีการนิยามว่าภาพโป๊คือภาพที่เปิดเผยให้เห็นอวัยวะเพศอย่างชัดเจนและก่อให้เกิดการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ⁵ การนิยามเหล่านี้ขึ้นอยู่กับทัศนคติ ความเชื่อ และความคิดของบุคคล อย่างไรก็ตาม การให้คุณค่าในเชิงลบต่อภาพโป๊ก็ยังคงเกี่ยวข้องกับเรื่องศาสนา และกฎหมาย ซึ่งในบางประเทศอาจมีการลงโทษผู้เผยแพร่สิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร

¹ Brian McNair. *Mediated Sex : Pornography & Postmodern Culture*. St.Martin's Press, New York.(1996).

P.42.

² Brian McNair. 1996. Ibid. p.42.

³ Brian McNair. 1996. Ibid. p.43.

⁴ Susan Sontag . "The Pornographic Imagination". In Bataille, ed. (1982) P.105.

⁵ Brian McNair. 1996. Ibid. p.45.

การนิยามว่าหนังสือโป๊คือการแสดงภาพของอวัยวะเพศอย่างโจ่งแจ้ง ทำให้เกิดภาพลักษณ์ทางวัตถุต่อเรื่องเพศตามมา กล่าวคือเมื่อหนังสือโป๊กลายเป็นตัวแทนของการเปิดเผยอวัยวะ เรื่องเพศของมนุษย์ก็จะกลายเป็น "วัตถุ" บางอย่าง McNair กล่าวว่าผู้ผู้อ่านหนังสือโป๊จะคิดว่ามันคือสิ่งที่จับต้องได้ และตอบสนองความต้องการทางเพศได้⁶ ลินดา วิลเลียมส์กล่าวว่าหนังสือโป๊ยุคใหม่จะมีภาพถ่ายเปลือยและภาพกิจกรรมทางเพศ ซึ่งทำให้ร่างกายของผู้หญิงเป็นวัตถุที่ตอบสนองกามารมณ์ของผู้ชาย⁷ หนังสือโป๊จึงเป็นตัวแทนค่านิยมของผู้ชายที่มีต่อเรื่องเพศ ซึ่งเฟมินิสต์โจมตีว่าเป็นการกดขี่ และเป็นการแสวงหาอำนาจของผู้ชาย หนังสือโป๊ทำให้ผู้หญิงไร้ความเป็นมนุษย์ และลดคุณค่าของผู้หญิงให้เป็นเพียงวัตถุสิ่งของ มุมมองจากนักศีลธรรม และพวกอนุรักษ์นิยมเชื่อว่าหนังสือโป๊ทำให้มนุษย์หยาบกระด้าง รุนแรงก้าวร้าว เนื่องจากคนเหล่านี้ให้คุณค่าแก่ระบบครอบครัวเดียว ที่สามีภรรยาต้องซื่อสัตย์ในชีวิตแต่งงาน การมีเพศสัมพันธ์กับคนที่มิใช่สามีหรือภรรยาจึงเป็นสิ่งต้องห้าม และเป็นเรื่องสกปรก ความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ในแง่นี้จึงเป็นเรื่องของการสืบเผ่าพันธุ์มิใช่การแสวงหาความสุข

หนังสือโป๊จึงเป็นสิ่งที่อยู่นอกระเบียบครอบครัว เหมือนสิ่งสกปรกและอันตราย ภาพโป๊ และภาพกิจกรรมทางเพศที่เปิดเผย เป็นการแสดงลักษณะมั่วซุ่ม ไร้ระเบียบ ผิดที่ผิดทาง ซึ่งขัดแย้งกับวิถีคิดแบบจารีตประเพณี การแสวงหาความสำราญทางเพศที่มีหนังสือโป๊เป็นสัญลักษณ์จึงถูกประณามจากสังคมที่ยึดมั่นในศีลธรรม และเป็นข้อขัดแย้งกับพวกวัฒนธรรมย่อย เช่น เกย์ เลสเบียน ซึ่งพึงพอใจกับการแสวงหาความสุขและความตื่นเต้นทางเพศที่มีจินตนาการอยู่นอกกฎระเบียบต่างๆ⁸ หนังสือโป๊จึงเป็นสิ่งที่ไปกันได้กับรักร่วมเพศ และเป็นเรื่องที่เกย์นิยมชมชอบทั้งการเป็นเครื่องปลดปล่อยความใคร่ และการได้ค้นพบตัวตน

ความหมายของหนังสือโป๊ จึงเป็นเรื่องของการแบ่งแยก เหยียดหยาม และการใช้อำนาจ เนื่องจากเรื่องเพศถูกสังคมกำหนดไว้ การแสดงออกทางเพศจึงมีวิธีที่บอกว่าจะอย่างไรคือดีงาม และอย่างไรคือเลวทราม หนังสือโป๊ที่เปิดเผยกิจกรรมทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง และแสดงบทบาทของผู้ชายที่กระทำต่อผู้หญิง มักจะถูกมองว่าเป็นการเอาใจเอาเปรียบ ผู้หญิงจะกลายเป็นผู้ที่ถูกกดขี่และตกอยู่ใต้อำนาจผู้ชาย และนักวิชาการบางคนก็เชื่อว่าหนังสือโป๊เป็นบ่อเกิดของความรุนแรงทางเพศ⁹ มีผู้พยายามแยกสิ่งที่เป็นอีโรติก (erotic) ออกจากสิ่งที่เป็นความรุนแรงทางเพศ โดยอธิบายว่าความอีโรติก คือความเท่าเทียม และมีอิสระที่จะเลือก แต่หนังสือโป๊ที่โจ่งแจ้งเต็มไปด้วยการกดขี่ข่มเหง¹⁰

ความอีโรติกที่หมายถึงการกระตุ้นเร้าทางเพศคือสิ่งที่รับรู้กันอย่างกว้างขวาง และเป็นสิ่งที่ได้รับการถกเถียงว่าความอีโรติกวัดจากอะไร และหมายถึงอะไร เนื่องจากอีโรติกมักจะแยกจากความรู้สึกทางเพศได้ยาก และมักจะเป็นเรื่องทางวัตถุ การขีดขอบเขตให้กับอีโรติกจึงใช้เกณฑ์ทางศิลปะ เพื่ออธิบายว่าสิ่งที่เป็นอีโรติกนั้นมีความงาม ถ้าการแสดงออกทางเพศบ่งบอกถึงความงามในเชิงศิลปะ หรือมีสุนทรียภาพ การแสดงออกนั้นก็

⁶ Brian McNair. 1996. Ibid. p.47.

⁷ Brian McNair. 1996. Ibid. p.47.

⁸ Brian McNair. 1996. Ibid. p.49.

⁹ Brian McNair. 1996. Ibid. p.50.

¹⁰ Brian McNair. 1996. Ibid.p.50.

เป็นอีโรติก หนังสือโป๊ที่ไม่มีคามงามก็จะเป็นสิ่งลามกอนาจาร สกปรก ต่ำช้า¹¹ นักคิดในสายแฟรงค์เฟิร์ต อธิบายว่าหนังสือโป๊เป็นสื่อสำหรับมวลชนที่ต้องการเติมเต็มความใคร่และอารมณ์ทางเพศ¹² เพราะหนังสือโป๊ เปิดเผยการกระทำต่างๆที่มนุษย์มีต่อเพศ ดังนั้นผู้ที่ดูและอ่านหนังสือโป๊จึงเป็นการเสพ หรือบริโภคความอยาก ทางอารมณ์ เพศจึงกลายเป็นสินค้าที่มีไว้ซื้อขาย และเป็นเรื่องที่ทำได้ง่ายในวัฒนธรรมทุนนิยม

บาร์บารา สมิธ กล่าวว่า หนังสือโป๊คือ ระบบทุนนิยมที่ฉาบด้วยเรื่องเพศ (sexualized capitalism) แต่ ภาพเปลือยอีโรติกเป็นศิลปะของเพศ (sexualized arts) หนังสือโป๊จึงเกิดขึ้นจากความคิดของการขายสินค้า เพื่อให้ได้กำไรมากที่สุด มิใช่เกิดขึ้นโดยมุ่งหวังความงามทางศิลปะหรือให้คุณค่าทางปัญญา ในแง่นี้ทำให้เข้าใจ ว่ามวลชนสามารถเป็นเจ้าของสินค้าทางเพศได้ และการกระทำทางเพศที่พบเห็นในหนังสือจะกลายเป็นวิธีการที่ นิยมอย่างกว้างขวาง หรือเป็นแม่แบบของการปฏิบัติที่คุ้นเคย¹³ หนังสือโป๊จึงเป็นภาพตัวแทนวิถีคิดกระแสหลัก ของสังคมที่ผู้ชายมีอำนาจ รวมทั้งวิถีคิดอื่นๆที่ยกย่องระเบียบหน้าที่ และเหตุผลแบบวิทยาศาสตร์ด้วย ศิลปินจึง โจมตีหนังสือโป๊ แต่ยกย่องภาพเปลือยที่มีศิลปะ เพราะเป็นสิ่งที่ให้ทางเลือกใหม่ๆในการสร้างสรรค์ มิใช่การเดินทาง ตามความคิดแม่แบบ ภาพเปลือยศิลปะกับภาพเปลือยอนาจารจึงขัดแย้งกันในเชิงอุดมคติ

อย่างไรก็ตามข้อถกเถียงเกี่ยวกับความอีโรติก สุนทรียะ และอนาจารยังคงมีอยู่ นักวิชาการบางคน อย่างซูซาน ซองเตจ์ กล่าวว่าภาพในหนังสือโป๊นั้นคืองานศิลปะที่ทำทนายมาก¹⁴ ความคิดนี้ทำให้ต้องกลับมา ทบทวนนิยามของคำว่าอีโรติกและสุนทรียภาพใหม่ นักคิดในกระแส postmodern เชื่อว่าเราไม่สามารถนำ ความคิดแบบชนชั้นกลางมาแบ่งแยกว่าการแสดงออกทางเพศว่าอย่างไรดีหรือไม่ดี เพราะความคิดเช่นนั้นได้ แบ่งแยกความดีและความเลว ซึ่งเป็นการกดขี่ และดูหมิ่นเหยียดหยามมนุษย์ การทำความเข้าใจปรากฏการณ์ ของหนังสือโป๊ควรจะเป็นการศึกษาในรูปแบบวิถีชีวิตของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับหนังสือโป๊ว่าเป็นอย่างไร¹⁵ (pornography as cultural category)

อัลลัน บลูม(1987) กล่าวว่าหนังสือโป๊ถูกมองว่าสกปรก นับตั้งแต่มนุษย์เริ่มเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ ระหว่างชายหญิงในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 และเมื่อเฟมินิสต์ลุกขึ้นมาเรียกร้องสิทธิสตรี เรื่องเพศขายย ขอบเขตไปสู่การหาอิสรภาพและความเท่าเทียมกัน ซึ่งกลายเป็นข้อถกเถียงว่าภาพโป๊เป็นการกดขี่ทางเพศหรือ เป็นการแสดงออกถึงอิสรภาพทางเพศกันแน่¹⁶ โฮมเบิร์ก (1998)กล่าวว่าเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้เปลี่ยนแปลง ความหมายของศิลปะ ภาพถ่ายและภาพยนตร์มีผลทำให้ภาพโป๊เป็นสิ่งที่อยู่นอกระเบียบเหตุผล สิ่งสำคัญก็คือ ภาพชายหญิงจะถูกให้คุณค่าใหม่ที่ต่างไปจากเดิม เดิมชายหญิงต่างเชื่อในความสมบูรณ์ของตัวเอง แต่

¹¹ Brian McNair. 1996. Ibid.51, 52. Erica Jong กล่าวว่า “ erotic celebrates the erotic nature, on the other hand, serves simply as an aid to masturbation, with no artistic presentations and no artistic value.” D.H.Lawrence กล่าวว่า “In the first place, genuine pornography is almost always underworld, it does not come into the open. In the second, you can recognize it by the insult it offers, invariably, to sex, and to the human spirit. Pornography is the attempt to insult sex, to do dirt on it.”

¹² Brian McNair. 1996. Ibid.p.51.

¹³ Brian McNair. 1996. Ibid. p.51.

¹⁴ Susan Sontag. 1982. Ibid. p. 86.

¹⁵ Brian McNair. 1996. Ibid. p.53.

¹⁶ Carl B. Holmberg. *Sexualities and Popular Culture*. Sage Publication, London. (1998) P.148.

ภาพถ่ายเปลือยได้สร้างความรำคาญใจให้ระบบเหตุผลที่เชื่อมั่นว่า ชายหญิงจะไม่ถูกละเมิดความบริสุทธิ์ของตัวเอง¹⁷ สิ่งสำคัญคือ เรื่องเพศในวัฒนธรรมตะวันตกมักจะถูกมองในแง่ลบ (sex negativity)¹⁸ และเป็นเรื่องที่น่าอับอาย ดังนั้นความคิดที่มีต่อภาพเปลือยและเปลือยของมนุษย์จึงอาจมิใช่การโจมตีว่าเลวทราม แต่เป็นภาพสะท้อนของวัฒนธรรมความอายของสังคม¹⁹

หากย้อนกลับไปที่พิจารณาภาพเปลือยของมนุษย์ในสังคมตะวันตก จะพบว่ามีการสร้างเรื่องราวของคติความเชื่อต่อภาพเปลือย เช่น ภาพของอดัมกับอีฟ ชายหญิงคู่นี้เป็นสัญลักษณ์ของการมีอารมณ์ความรู้สึก เมื่อทั้งคู่กินผลไม้ต้องห้าม ทั้งคู่ก็เริ่มเรียนรู้สิ่งต่างๆ และแยกแยะความดีกับความชั่ว อดัมกับอีฟเริ่มมองดูตัวเองในร่างกายที่เปลือยเปล่าแล้วเริ่มรู้สึกอับอาย พวกเขาจึงนำไปไม้มาปกปิดอวัยวะเพศ คติความเชื่อเรื่องนี้บอกให้รู้ว่าการกินผลไม้ต้องห้ามทำให้มนุษย์มีความอาย²⁰ ความอายจึงเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น การสร้างภาพเปลือยและเปลือยที่วางอยู่บนพื้นฐานความคิดเกี่ยวกับความอายจึงถูกประณามจากสังคม

นอกจากนั้นวัฒนธรรมความอาย ยังมาพร้อมกับการให้คุณค่าทางร่างกายว่าชายหญิงควรจะมีรูปร่างสัดส่วนอย่างไรถึงจะสวยงาม ผู้ชายต้องมีกล้ามเนื้อแข็งแรง ส่วนผู้หญิงต้องเพรียวบางอ่อนหวาน คุณค่านี้เปลี่ยนแปลงมาตามยุคสมัย แต่มีร่างกายบางชนิดที่จะถูกมองว่า “น่าเกลียด” เช่น อ้วนเกินไป ผอมเกินไป เตี้ยเกินไป สูงเกินไป มีขนดกเกินไป ดำเกินไป หรือมีอวัยวะผิดปกติ ผู้ที่มีร่างกายน่าเกลียดก็จะตกอยู่ใต้วัฒนธรรมของความอาย และเป็นเครื่องเช่นสังเวยให้กับร่างกายที่สวยงาม²¹

เท่าที่ผ่านมา ภาพเปลือยของมนุษย์ต่างถูกนิยามจากชนชั้นนำ และผู้ที่มีบทบาทซึ่งนำความรู้ให้สังคม ความเชื่อที่มีต่อหนังสือเปลือยจึงมาจากแหล่งๆเดียว ซึ่งมีความพยายามที่จะทำให้คนในสังคมเห็นคล้ายตามคำถามก็คือเราถูกทำให้เชื่อตามนิยามเหล่านั้นได้อย่างไรและทำไมเราจึงปิดช่องทางเลือกอื่นๆที่สามารถนิยามความหมายของหนังสือเปลือยที่ต่างออกไป บทเรียนจากสิ่งนี้ไม่ต่างไปจากปรากฏการณ์ของการมีเกย์ และการนิยามเพศที่สาม

หนังสือเปลือยของเกย์

เมื่อพิจารณารูปแบบ เนื้อหา และวิธีการแสดงออกทางเพศในหนังสือเปลือยของเกย์ อาจใกล้เคียงและไม่แตกต่างจากหนังสือเปลือยของผู้ชาย เนื่องจากสิ่งนี้เกิดขึ้นมาจากวิถีคิดแบบทุนนิยมเหมือนกัน แต่ข้อถกเถียงที่ปรากฏในวงสังคมของเกย์ต่างไปจากข้อถกเถียงทางสังคมของรักต่างเพศ หนังสือเปลือยในความคิดกระแสหลักนั้นเป็นความสกปรก ชั่วช้า เลวทราม และผิดศีลธรรม แต่เกย์มิได้มองสิ่งนี้ว่าเลวทราม เกย์อาจมีจินตนาการเกี่ยวกับเรื่องเพศ และต้องการ “เห็น” การแสดงออกทางเพศตามประสบการณ์ของตัวเอง หนังสือเปลือยของเกย์จึงเป็นแบบจำลองความผันทางเพศที่จับต้องได้ อย่างไรก็ตามเรื่องราวยังเกิดขึ้นระหว่างเกย์กับหนังสือเปลือยยังมีคำถามและข้อขัดแย้งที่จะได้วิเคราะห์ต่อไป

¹⁷ Carl B. Holmberg. 1998. Ibid. p.153.

¹⁸ Carl B. Holmberg. 1998. Ibid. p.153.

¹⁹ Carl B. Holmberg. 1998. Ibid. p.153.

²⁰ Carl B. Holmberg. 1998. Ibid. p.154.

²¹ Carl B. Holmberg. 1998. Ibid. p.157.

หนังสือโป๊ที่แสดงกิจกรรมทางเพศระหว่างผู้ชายกับผู้ชาย อาจเป็นเรื่องสกปรกมากกว่า กิจกรรมทางเพศระหว่างชายหญิง ดังนั้น การเป็นหนังสือโป๊ของเกย์จึงมีความหมายพิเศษ นักวิชาการบางคนอธิบายว่า หนังสือโป๊เป็นเครื่องมือสำหรับเกย์ในการปลดปล่อยความต้องการทางเพศ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น เพราะหวาดกลัวโรคเอดส์²² แต่เหตุผลนี้ก็อาจเกิดขึ้นได้กับชายหญิงทั่วไป และไม่ได้ทำให้เข้าใจว่าเกย์ยังมีวิธีการอื่นๆที่จะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศนอกเหนือไปจากการใช้หนังสือโป๊ นอกจากนั้น ความกลัวโรคเอดส์อาจมีใช้เรื่องสำคัญที่ทำให้เกย์คนหนึ่งใช้หนังสือโป๊ในการสำเร็จความใคร่ก็ได้

ความคิดแบบอนุรักษ์นิยมอธิบายว่า หนังสือโป๊ของเกย์คือการตอกย้ำความสกปรก ความมั่วสุม การเปลี่ยนคู่นอน และการมีเพศสัมพันธ์แบบล่าสัตว์ นอกจากนั้น ภาพกิจกรรมการร่วมรักของเกย์ยังเป็นการผลิตซ้ำความคิดที่ผู้ชายเป็นใหญ่ และการข่มขืนซึ่งเพศที่อ่อนแอ²³ สโตลเทนเบิร์กกล่าวว่าหนังสือโป๊ของเกย์ แสดงภาพการร่วมรักที่ไม่ต่างไปจากกิจกรรมทางเพศที่ชายและหญิงพึงจะมี²⁴ กล่าวคือ บทบาททางเพศของเกย์เป็นภาพจำลองมาจากความคิดที่แบ่งระหว่าง ผู้กระทำกับผู้ถูกระทำ ผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าคือผู้กระทำ เช่นเดียวกับ การที่ผู้ชายใช้ผู้หญิงเป็นเครื่องมือระบายความใคร่ และกามารมณ์

พวกที่ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดอนุรักษ์นิยมอธิบายว่า การนำหนังสือโป๊ของเกย์ไปเปรียบเทียบกับหนังสือโป๊ของรักต่างเพศนั้น ได้ทำลายรูปแบบ หรือลักษณะเฉพาะของการแสดงออกทางเพศที่เกย์มีอยู่ เพราะกิจกรรมทางเพศของเกย์เป็นเรื่องเฉพาะที่โยงใยวิถีคิด วิถีชีวิต และทัศนคติ ซึ่งต่างไปจากรักต่างเพศ ดังนั้น หนังสือโป๊ของเกย์เกิดขึ้นจากวัฒนธรรมของเกย์ที่หล่อหลอมการปฏิบัติที่ต่างออกไป และเป็นไปไม่ได้ที่เกย์จะเลียนแบบพฤติกรรมทางเพศของชายหญิง นอกจากนั้น เจื่อนไซในการมีเพศสัมพันธ์ของเกย์ก็ไม่เหมือนกับหญิงและชาย วิธีการแสดงออกในหนังสือโป๊ของเกย์จึงเป็นเรื่องของประสบการณ์²⁵

หากย้อนกลับไปดูว่าหนังสือโป๊ของเกย์เกิดขึ้นมาอย่างไร ภายใต้สถานการณ์และสภาพแวดล้อมอย่างไร จะพบว่าในช่วงที่เทคโนโลยีการพิมพ์เจริญก้าวหน้า สิ่งพิมพ์ของเกย์ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ นิตยสาร นิยาย เรื่องสั้น ล้วนเกิดขึ้นมากมาย โดยเฉพาะในช่วงทศวรรษที่ 70 ซึ่งอยู่ในบรรยากาศของการเรียกร้องสิทธิของเฟมินิสต์ คนผิวดำ และกลุ่มรักร่วมเพศ บรรยากาศนี้มาพร้อมกับการขยายตัวของเมืองและทุนนิยม การผลิตสินค้าเพื่อคนจำนวนมากทำให้เกิดสื่อสิ่งพิมพ์แพร่หลายมากขึ้น

หนังสือโป๊ของเกย์ในระยะแรกๆอาจมีรูปภาพของชายหนุ่ม รูปร่างหน้าตาดี ถอนเสื้อผ้า และเปลือยกายในอริยาบทต่างๆ แต่การเปลือยกายก็ค่อยๆเปิดเผยให้เห็นอวัยวะ “ของลับ” มากขึ้น จากที่ปกปิดบ้างก็กลายเป็นเปิดเผยทั้งหมด นอกจากนั้น ยังมีภาพของการร่วมรักอย่างชัดเจน ตั้งแต่สองคนไปจนถึง “เช็กซ์หมู่” นักวิชาการบางคนอธิบายว่า การแสดงภาพกิจกรรมเช่นนี้คือการตอกย้ำความเป็น “วัตถุ” ทางเพศเพิ่มมากขึ้น²⁶ โดยเฉพาะการเน้นภาพของ “ลึงค์” หรือองคชาตของผู้ชาย เป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญในการเปิดเผยให้เห็นว่ากิจกรรมทางเพศอยู่ตรงไหน อวัยวะเพศจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ และถูกเน้นเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ การเน้นภาพของลึงค์

22 Brian McNair. 1996. Ibid.p.103.

23 Brian McNair. 1996. Ibid.pp.103-104.

24 J. Stoltenberg. "Gays and the Pornography Movement". In Kimmel (ed.) (1990). P.248-56. และ.

"Pornography, Homophobia and Male Supremacy". In Itzin (ed.) (1992). Pp.145-65.

25 Brian McNair. 1996. Ibid. p.104.

26 Brian McNair. 1996. Ibid. p.131.

คือการติดยี่ห้อให้กับอวัยวะ เป็นการสร้างตราประทับว่ามันคือ “วัตถุ” บางอย่างที่มีค่า สวยงาม และเป็นที่ต้องการของเกย์ที่จ้องดูมัน ภาพเปลือยของชายหนุ่มในหนังสือโป๊จึงเป็นสินค้าทางเพศ ยิ่งชายหนุ่มคนนั้นมีรูปร่างหน้าตาดีเท่าใด ก็ยิ่งเป็นสิ่งค่าที่น่าจับจ้องมากเท่านั้น²⁷

อย่างไรก็ตาม หนังสือโป๊มีประวัติศาสตร์ยาวนานเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย ในขณะที่เรื่องเพศที่สามถูกอธิบายว่าเป็นความผิดปกติ แต่เมื่อหนังสือโป๊เข้ามาครองรับอารมณ์ทางเพศของเกย์ หนังสือโป๊ก็กลายเป็นสินค้าหลักที่สร้างรายได้ให้กับนายทุนในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา โจ โทมัสอธิบายว่าหนังสือโป๊และวิดีโอเอ็กซ์ของเกย์นั้นเป็นทั้งกระจกสะท้อนภาพสังคมของเกย์ และวิถีคิดของเกย์ที่มีต่อเรือนร่างและสรีระ รวมทั้งอุดมคติเกี่ยวกับ “ความเป็นชาย” (Masculinity) การแสวงหาอัตลักษณ์ และวิถีชีวิต²⁸

ในการศึกษาของโทมัสเรื่องพัฒนาการของหนังสือโป๊และวิดีโอของเกย์ในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 70 เป็นต้น ทำให้เข้าใจว่า รูปแบบของการนำเสนอสื่อเหล่านี้เปลี่ยนแปลงไป หนังสือโป๊ของเกย์มิได้เพียงแต่สร้างภาพจำลองโลกแห่งจินตนาการทางเพศเท่านั้น หากแต่ยังเป็นสินค้าในกองทุนนิยมของนักธุรกิจ ยิ่งการแข่งขันทางด้านนี้มีมากขึ้นเท่าไร หนังสือโป๊ก็ยิ่งมีรูปแบบแตกต่างหลากหลายมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อตอบสนองรสนิยม ความต้องการ และกลุ่มเป้าหมายที่ต่างกันไป หนังสือโป๊ของเกย์จึงมี “หีบห่อ” (package) เฉพาะที่มาพร้อมกับโฆษณาขายสินค้าหลายประเภท เช่น วิดีโอ ถุงยางอนามัย อวัยวะเพศเทียม สารหล่อลื่น หรือยากระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เป็นต้น

ความซับซ้อนในธุรกิจหนังสือโป๊สำหรับเกย์ อาจเป็นเพียงภาพบางส่วนของกรอบจำกัดด้วยลัทธิบริโภคนิยม แต่การกล่าวหาว่าเกย์ตกเป็นเหยื่อทุนนิยมอาจเป็นการด่วนสรุปเกินไป คำถามที่ไม่ควรมองข้ามก็คือ ทำไมหนังสือโป๊จึงสร้างภาพลักษณ์ความเป็น “สินค้า” ได้แบบเนียนจนทำให้ลืมไปว่ามันคือผลผลิตทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในสังคมของเกย์ และเกย์อธิบายความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างไร เมื่อหนังสือโป๊กำลังปรับรูปโฉมและพยายามมีข้อเสนอใหม่ๆ ต่อสังคมของเกย์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ประเด็นคำถามเหล่านี้ เราจะลองทบทวนและวิเคราะห์ในหัวข้อต่อไป

กรณีศึกษา หนังสือโป๊ในสังคมเกย์ในประเทศไทย

เมื่อกล่าวถึงประวัติศาสตร์และเรื่องราวของหนังสือโป๊สำหรับเกย์ในสังคมไทย อาจย้อนกลับไปในช่วงทศวรรษ พ.ศ.2520 เป็นต้นมา แต่ช่วงเวลานี้หนังสือโป๊ของเกย์มิได้มีภาพลักษณ์แบบลามกอนาจาร หรือนำเสนอภาพเปลือยของนายแบบที่ไม่ปกปิดร่างกายอย่างเช่นในปัจจุบัน ในช่วง พ.ศ.2526²⁹ หนังสือเกย์รุ่นแรกๆ เกิดขึ้นมาพร้อมกับความท้าทายสำหรับการ “เปิดเผย” ตัวตนของผู้ที่เป็นเกย์ เนื่องจากสังคมไทย ความหมายของรักร่วมเพศ หรือ การเป็น “เกย์” นั้นยังจำกัดอยู่เฉพาะกลุ่มคนบางกลุ่ม ก่อนหน้า พ.ศ.2526 มีหนังสือชื่อ “เชิงชาย” ได้นำเสนอเรื่องราวของความเป็นชายเพื่อตอบสนองผู้ที่ต้องการ “เสพ” ความเป็นชายอย่าง

²⁷ Brian McNair. 1996. Ibid. p. 132.

²⁸ Joe A.Thomas. “Gay Male Video Pornography : Past, Present, and Future.” In Ronald Weitzer.(ed.) *Sex for Sale : Prostitution, Pornography, and the Sex Industry*. Routledge, New York. (2000). P.50.

²⁹ Peter Jackson.*Dear Uncle Go Male Homosexuality in Thailand*. Bua Luang Books, Bangkok. (1995).

เปิดเผย โดยใช้แนวคิดที่ว่า “พลังแห่งความเป็นชายเป็นได้ทั้งนามแหลม และกลีบดอกที่อ่อนไหว? คุณเองก็อาจเป็นเช่นนั้น” หนังสือเล่มนี้เป็นนิตยสารรายเดือนที่วางจำหน่ายครั้งแรกในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2525 ได้ชื่อหนังสือมีคำโปรยว่า “นิตยสารรายเดือน เพื่อเน้นถึงสรีระแห่งความเป็นชาย”

คอลัมน์ที่ปรากฏอยู่ในนิตยสารเชิงชาย ได้แก่ สารคดี เรื่องสั้น เรื่องแปล เรื่องน่ารู้ นัดพบ คลินิก ประสบการณ์ เครื่องเสียง กฎหมาย ซิม ค็อกเทล กีฬา แฟชั่น ชายสวย และที่สำคัญที่สุดคือภาพชุดพิเศษ ซึ่งมีภาพชายหนุ่มเปลือยกายในลักษณะปกปิดอวัยวะเพศ บรรณาธิการของนิตยสารกล่าวว่า “เรากำลังเสนอตัวออกมารองรับอารมณ์ของคุณ เพื่อให้สังคมรับรู้ ความรัก ความต้องการและความเป็นจริงที่มีอยู่ในตัวคุณ” คำชี้แจงดังกล่าวนี้ถึงแม้จะไม่บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าทำเพื่อชายเกย์ แต่ความหมายก็ไม่ต่างกัน เพราะในคอลัมน์ต่างๆล้วนมีการพูดถึงเกย์ในแง่มุมต่างๆ และสัมภาษณ์เกย์ที่มีชื่อเสียงในสังคม อย่างไรก็ตาม นิตยสารเชิงชายก็ยังนำภาพเปลือยของผู้หญิงรวมเข้าไว้ในเล่มด้วย เพื่อขายให้กับลูกค้าที่เป็นชายแท้ หรือหญิงแท้

ในปี พ.ศ.2525 มีนิตยสารแนวเดียวกับเชิงชายออกเผยแพร่ ชื่อว่า Boy โดยมีคำโฆษณาบนหน้าปกว่าเป็น “เอกลักษณะใหม่ของบุรุษเพศ” และมีภาพเปลือยของผู้ชายปรากฏอยู่ ในปี พ.ศ.2526 นิตยสารมิถุนาออกเผยแพร่ในแนวเดียวกับนิตยสารเชิงชาย เพราะนำเสนอภาพเปลือยของทั้งชายและหญิง มิถุนาโฆษณาตัวเองว่าเป็นนิตยสารรายเดือนสำหรับคนทุกเพศ แต่ต่อมาในเดือนมีนาคม พ.ศ.2527 มิถุนาก็ได้ทำนิตยสารเกย์ขึ้นมาโดยเฉพาะ แต่ยังคงเอาใจลูกค้าที่เป็นสตรี โดยใช้แนวคิดที่ว่า “เพื่อนที่ดีที่สุดสำหรับสุภาพสตรีผู้อ่อนไหว และสุภาพบุรุษชาวดอกไม้” คำว่าสุภาพบุรุษชาวดอกไม้ในที่นี้หมายถึงเกย์ มิถุนาพยายามโฆษณาตนเองโดยเฉพาะเรื่องนายแบบ ลูกค้าที่สมัครเป็นสมาชิกจะได้แถมภาพลับเฉพาะ(ภาพเปลือยนายแบบที่ไม่ปกปิดร่างกาย)

มิถุนามีคอลัมน์หลายประเภท เช่น กระทาบไหลหนุ่มหล่อ หล่อบุคลิก นู้ดชายหนุ่ม นู้ดต่างประเทศ เรื่องสั้น รักและเข้าใจเกย์ ประสบการณ์ทางเพศ และ Gemini Club ซึ่งเป็นคอลัมน์หาคู่หาแฟน นายแบบที่น่ามาลงในนิตยสารมี 2 คน คนหนึ่งจะสวมเสื้อผ้าและโพสท่าในอริยาบทต่างๆ (คอลัมน์หล่อบุคลิก) ส่วนอีกคนหนึ่งจะเปลือยกายแบบนู้ด (คอลัมน์นู้ดชายหนุ่ม) พร้อมกับมีการสัมภาษณ์นายแบบ และให้ผู้อ่านสั่งซื้อภาพลับของนายแบบไปชื่นชม โดยมีการโฆษณาว่า

“แรงระเบิดแห่งความปรารถนาของคุณ หลังจากคุณได้โลมได้สายตากับภาพชุดนายแบบประจำฉบับนี้มาแล้ว อาจมีบางสิ่งบางอย่างค้างค้ำอยู่ในใจของคุณ คุณรุ่นและเร้าร้อน มีบางสิ่งเป็นกำแพงขวางกั้นภาพฝันอันบรรเจิดของคุณ ถ้าคุณต้องการระเบิดกำแพงที่ขวางกั้น คุณต้องจุดชนวนด้วยมือของคุณเอง เรากำลังรอคุณอยู่ด้วยภาพลับเฉพาะของแทน พลากุล (ชื่อนายแบบสมมุติ) ในลีลาซึ่งไม่สามารถเปิดเผยในที่นี้ได้ จำนวนภาพ 5 ภาพ 4 สีสวยสด สะสวยใจ ขนาดซูเปอร์จัมโบ้ (ใหญ่กว่าโปสการ์ด) ซึ่งจะไม่มีการพิมพ์ ขวางกั้นสายตาของคุณอีกต่อไป ตริ้งตาตริ้งใจเกินกว่าที่คุณคิดวาดฝัน ถ้าคุณต้องการเพียงแต่กรอกรายละเอียดลงในบัตรด้านหลังนี้ แจ้งความต้องการไป เราคิดค่าล้างอัดขยายพร้อมทั้งค่าส่งลงทะเบียนชุดละ 100 บาท คุณจะได้รับภาพเฉพาะภายใน 10 วัน...”³⁰

30

อ้างจากมิถุนา เดือนมีนาคม 2527 หน้า 115.

นายแบบมิถุนาส่วนใหญ่เป็นคนต่างจังหวัด และเข้ามาเรียนหนังสือหรือทำงานในกรุงเทพฯ คำบอกเล่าทำให้เข้าใจว่านายแบบเหล่านี้มีชีวิตที่ลำบากในตอนที่เด็ก ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง และการมาเป็นนายแบบก็คือการหารายได้ประเภทหนึ่ง ในคอลัมน์สัมภาษณ์ที่ถามว่าถ้ามีผู้ชายมาขออนอนด้วย จะทำอย่างไร นายแบบตอบว่า “ถ้ามีผู้ชายมาขออนอนด้วย ผมก็คงปฏิเสธ คิดว่าผมคงทำไม่ได้ จะบอกเค้าว่าเราเป็นเพื่อนกัน เพื่อนที่เขยวดีกว่า อย่าให้ถึงกับเป็นเพื่อนนอนเลย”³¹

ผู้ชมผู้อ่านที่ซื้อนิตยสารมิถุนา เขียนจดหมายมาถึงบรรณาธิการเพื่อบอกเล่าความคิดเห็นของตน ดังเช่น เสนอแนะและวิจารณ์เกี่ยวกับนายแบบ “อยากเสนอว่าต่อไปนายแบบกรุณาอย่าใส่เครื่องประดับได้ไม่อาทิตุ่มหูของนายแบบ ดูแล้วรู้สึกขัดๆกับอารมณ์ไปบ้าง แม้จะเป็นเพียงเล็กน้อย”³² บางคนเสนอว่า “ภาพถ่ายนายแบบผมว่านุ่งบิกินีที่กำลังโฆษณาอยู่ขณะนี้แจ่มกว่าแก้ผ้าแล้วเอาชายผ้าปิดนะครับ นุ่งกางเกงในยังมีวิวรอยพาเสียวบ้าง”³³ บางคนวิจารณ์ภาพลับเฉพาะ “ภาพลับเฉพาะของหนังสือมิถุนานั้น ผมสั่งอัดไปแล้ว 3-4 ชุด แต่ไม่เคยมีชุดใดที่จะสบอารมณ์สักชุดเดียว เพราะภาพที่ออกมาไม่คึกคักและใส่อารมณ์ในภาพเลย สู้ภาพของหนังสือ นีออน เขาไม่ได้เลย”³⁴ บางคนสงสัยลักษณะของนายแบบ “Nude ฉบับนี้ถูกใจมาก แม้ว่าความรู้สึกแปลกๆ กับนายแบบที่ไม่ยอมให้เห็นหน้าคนนั้น ไม่รู้ว่าเป็นความคิดของช่างภาพหรือนายแบบเอง ดูแล้วมันขัดความรู้สึกชอบกลนะ”³⁵

ผู้อ่านนิตยสารบางคนเขียนจดหมายมาถึงบรรณาธิการเพื่อให้ถ่ายนายแบบในลักษณะที่ตนเองต้องการ เช่น ขอร้องว่า “ผมอยากจะขอร้องว่า ให้เห็นนิดๆหน่อยๆ ของนายแบบบ้างเพื่อดูแล้วให้สยิว หรือนุ่งกางเกงในบางๆเห็นขน เห็นองศาตึนิดๆ คุณมีชีวิตดี สงสารคนจนบ้าง เช่นผมกำลังแตกพาน และยอมรับว่าชอบและอยากจะได้ภาพพิเศษ ถ้าเห็นข้างในหมดตัว”³⁶ แต่บรรณาธิการก็มีข้อท้วงติงเพื่อจุดยืนของหนังสือ “ให้นุ่งกางเกงบางๆ เห็นขนเห็นองศาตึนิดๆ นั้นมันปกขาวแล้วคุณ ทางเรายังตามใจคุณไม่ได้หรือ”³⁷

จะพบว่าความต้องการของผู้อ่าน ในฐานะผู้ซื้อสินค้าต้องการให้นายแบบเป็นไปตามที่ตนเองอยากได้ ซึ่งเส้นแบ่งความเปลือยหรือโป๊นั้นไม่อาจวัดได้จากผู้อ่าน หากแต่ผู้ทำหนังสือมีเส้นแบ่งที่ชัดเจนว่าอย่างไรคือเปลือยแบบโจ่งครึม และอย่างไรคือเปลือยศิลปะ แต่สิ่งที่ทำให้หนังสือยุคแรกไม่อาจเปิดเผยให้เห็นองศาตึของนายแบบได้ก็คือเรื่องความหวาดระแวงทางสังคม ถ้านำภavnายแบบที่เห็นอวัยวะเพศออกเผยแพร่ เจ้าของหนังสือก็อาจถูกจับ ทางเดียวที่ทำได้ก็คือให้ผู้อ่านสังภาพพิเศษตามราคาที่กำหนด ซึ่งสร้างความปลอดภัยในทางสังคมและมีรายได้ที่ดีในเวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตามประเด็นดังกล่าวเป็นเรื่องคลุมเคลือมากขึ้นเมื่อการเปิดเผยองศาตึของนายแบบมิใช่เงื่อนไขของความปลอดภัยทางสังคม นิตยสารเกย์ในช่วงทศวรรษที่ 2540 ต่างเปิดเผยสรีระของนายแบบทุกสัดส่วน สิ่งนี้มีความหมายต่อชีวิตเกย์ ซึ่งจะอธิบายในลำดับต่อไป

31 อ้างจากมิถุนา เดือนมีนาคม 2527 หน้า 93.

32 อ้างจากมิถุนา เดือนมีนาคม 2527 หน้า 142.

33 อ้างจากมิถุนา เดือนมีนาคม 2527 หน้า 141.

34 อ้างจากมิถุนา เดือนกุมภาพันธ์ 2530 หน้า 117.

35 อ้างจากนีออน ฉบับที่ 19 2529 หน้า 128.

36 อ้างจากมายเวย์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 ,2532 หน้า 127.

37 อ้างจากมายเวย์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 ,2532 หน้า 127.

ปีเตอร์ แจ็คสัน (1995)³⁸ กล่าวว่าอัตลักษณ์แบบเกย์ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยมาจากกลุ่มคนชั้นกลางที่ได้รับการศึกษาแบบตะวันตก และพยายามเลียนแบบวิถีชีวิตของเกย์ในตะวันตก มีการอ้างว่า “เกย์” ถูกใช้ครั้งแรกในช่วงปี พ.ศ.2516³⁹ สิ่งเหล่านี้สะท้อนออกมาในหนังสือเกย์รุ่นแรกๆ เช่น ปี พ.ศ. 2527 มิถุนาและนีออน ปี พ.ศ.2528 มรกต(เดิมชื่อเพื่อนเพทาย) และเกสร(นิตยสารในเครือมิถุนา) ปี พ.ศ.2529 มิถุนา ปี พ.ศ. 2530 Him ปี พ.ศ.2531 My Way เป็นต้น นิตยสารเหล่านี้พยายามเป็นตัวแทนของชาวเกย์ ซึ่งถูกเรียกในเชิงสัญลักษณ์ว่า “ชาวดอกไม้” บรรณาธิการนิตยสาร My Way ได้กล่าวถึงความสำคัญของนิตยสารแนวนี้ว่า

“ประการหนึ่งมองเห็นว่า หนังสือประเภทนี้ยังมีความต้องการในท้องตลาดมาก
ที่มีอยู่แล้วก็ยังไม่พอเพียง อีกประการหนึ่ง มองเห็นว่าบุคลากรที่เป็นพวกเดียวกัน
ที่มีความสามารถยังมีอีกมากมาย จะมองข้ามไปได้อย่างไร และอีกประการหนึ่ง
อีกเช่นกัน วันเวลาที่ผ่านไปได้เดือนอยู่เสมอว่า เมื่อมาถึงจุดนี้แล้วยังไม่สมควร
ที่จะหยุดพัก ยังมองเห็นว่า ยังทำอะไรได้อีก...”⁴⁰

นิตยสารเกย์นำเสนอเรื่องราวของรักร่วมเพศ และตอกย้ำความหมายของ “เกย์” ด้วยคอลัมน์ และเรื่องแต่ง เช่น การแนะนำว่าควรจะทำอย่างไรสำหรับการเลือกคู่ครอง การสารภาพกับครอบครัว การวางตัวในสังคม การทำกิจกรรมร่วมกันสำหรับผู้ที่เป็นเกย์ มีการนัดพบกันในงานเลี้ยงบ้าง หรือร่วมเดินทางท่องเที่ยวด้วยกัน มีเรื่องสั้นเกี่ยวกับชีวิตของเกย์ เรื่องราวจากประสบการณ์ที่เป็นความรัก ความสมหวัง ความผิดหวัง และเรื่องเกี่ยวกับเซ็กซ์ มีคอลัมน์แนะนำสถานที่พบปะของเกย์ เช่น ชานา บาร์เกย์ ร้านอาหาร สถานอาบอบนวด ดิสโก้เทค เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีเรื่องซุบซิบนิทานในแวดวงสังคม วงการบันเทิง เช่น การพูดถึงนักแสดงบางคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือ การเหน็บแนม หยอกล้อ คนในธุรกิจของเกย์ เป็นต้น

สิ่งที่ขาดไม่ได้ของหนังสือเกย์รุ่นแรกๆก็คือ ภาพนายแบบ ผู้จัดทำหนังสือจะเลือกนายแบบจากแหล่งต่างๆ เช่น ประกาศรับสมัครชายหนุ่มรูปร่างดีและมีความมั่นใจในตัวเองให้มาถ่ายภาพในหนังสือโดยมีค่าตอบแทนให้ หรืออาจนำ “เด็ก” ในบาร์มาซัดสีขีวัวร์รอนให้หล่อเหลาและนำมาถ่ายแบบลงในหนังสือ กลวิธีหานายแบบนี้อาจมีความลึกลับซับซ้อน หรือเป็นปริศนา แต่มันจะถูกเปิดเผยให้เห็นที่มาในบทสัมภาษณ์นายแบบ ภาพนายแบบระยะแรกยังคงปกปิดอวัยวะเพศ เผยให้เห็นแต่เพียงช่วงหน้าอก ช่วงขา นายแบบอาจสวมกางเกงขาสั้น กางเกงกีฬา กางเกงชั้นในหรือใช้ผ้าปกปิดอวัยวะเพศ

สถานที่อาจใช้ในห้องนอน ห้องน้ำ ห้องรับแขก ห้องครัว ริมระเบียง สระว่ายน้ำ สนามหญ้า หรือนอกสถานที่ เช่น ริมถนน ชายทะเล ในเขตทุ่งหญ้า ทุ่งนา น้ำตก หรือในป่า นายแบบจะถูกจัดวางท่าทางโดยมีผู้ควบคุม เช่น ตากล้อง ช่างแต่งหน้า และทีมงาน การตกแต่งนายแบบนี้เริ่มมีความพิถีพิถันมากขึ้นในเวลาต่อมา เช่น ให้นายแบบสวมเครื่องประดับ สร้อยคอ กำไล เข็มขัด นุ่งโจงกระเบน โปกศรีษะแบบชาวล้านนา นายแบบจะถูกจัดวางในพื้นที่ที่ตกแต่งสวยงามให้เข้ากับเครื่องแต่งกาย เช่น อยู่ในห้องนอนที่ประดับด้วยผ้าม่าน ลูกไม้ดอกไม้ และเครื่องใช้ไม้สอยที่มีลวดลายสวยงาม เป็นต้น ในระยะหลังได้มีคอลัมน์สัมภาษณ์นายแบบ และเบื้องหลังการถ่ายทำ โดยให้ข้อมูลนายแบบคนนั้นมาเป็นใครมาจากไหน ทำอะไรอยู่ ชอบกินอาหารอะไร เวลา

³⁸ Peter Jackson. *Dear Uncle Go Male Homosexuality in Thailand*. Bua Luang Books, Bangkok. (1995).

³⁹ Peter Jackson. 1995 Ibid. p.228.

⁴⁰ อ้างจากนิตยสาร My Way ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 กรกฎาคม 2530. หน้า 11.

ว่าทำอะไร มีแฟนหรือยัง เคยมีประสบการณ์ทางเพศกับเกย์หรือไม่ เสียตัวครั้งแรกเมื่อไหร่ อวัยวะเพศ หรือ “ของลับ” มีขนาดเท่าไร เป็นต้น

นายแบบบางคนมักจะให้ข้อมูลว่าเขาเคยมีประสบการณ์ทางเพศกับผู้ชาย แต่ก็มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงด้วย บางคนบอกว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเกย์ให้ความรู้สึกตื่นเต้นเร้าใจมากกว่าผู้หญิง และเป็นสิ่งที่ไม่น่ารังเกียจ บางคนบอกว่าเป็นผู้ชายแท้ๆแต่อยากลองมีอะไรกับเกย์ นายแบบเหล่านี้อาจมาจากบาร์ และมีอาชีพเป็น “เด็กชาย” หรือรู้จักในแวดวงว่าเป็น “เด็กออฟ” พวกเขาจึงมีประสบการณ์ทางเพศกับผู้ชาย และไม่อายุที่จะถ่ายแบบเปลือยในหนังสือ นายแบบส่วนใหญ่เป็นคนต่างจังหวัด และมีพื้นฐานทางครอบครัวที่ยากจนหรือเป็นเกษตรกร เมื่อเข้ามากรุงเทพฯ มีคนรู้จักชักชวนให้มาทำงานที่บาร์ จึงตัดสินใจทำงานประเภทนี้เพราะเห็นว่ารายได้ดีและไม่ต้องใช้ความรู้อะไร

สิ่งสำคัญของการเป็นนายแบบในหนังสือเกย์ ก็คือ ต้องเป็นผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดี และมีขนาดของอวัยวะเพศที่ค่อนข้างใหญ่ เนื่องจากผู้จัดทำหนังสือจะมี “ภาพลับ” ของนายแบบเพื่อให้ผู้อ่านสั่งซื้อภาพของนายแบบผ่านทางไปรษณีย์ หรือทางอื่นๆที่เป็นข้อตกลงกันโดยมีแบบฟอร์มการสั่งซื้อภาพเป็นชุดแนบไว้ในหนังสือทุกครั้ง ภาพลับของนายแบบนี้เป็น “จุดขาย” ของหนังสือเกย์และเป็นรายได้ที่สำคัญต่อการอยู่รอดของหนังสือประเภทนี้ “ภาพลับ” ในที่นี้หมายถึงภาพเปลือยร่างกายทั้งหมดของนายแบบ เผยให้เห็นทุกสัดส่วนของร่างกาย เห็นอวัยวะเพศที่แข็งตัวของนายแบบ และที่สำคัญคือเห็นนายแบบกำลัง “ช่วยตัวเอง” หรือสำเร็จความใคร่ เห็นการหลั่งน้ำอสุจิและการถึงจุดสุดยอด ภาพเหล่านี้จะถูกบันทึกไว้อย่างละเอียดทุกขั้นตอน ผู้อ่านที่ต้องการเห็นภาพลับเหล่านี้ต้องสั่งภาพไปที่หนังสือโดยตรง และเจ้าของหนังสือจะจัดส่งภาพมาให้ในระยะเวลาที่กำหนด

เจ้าของนิตยสารเกย์บางฉบับยังมีความรู้สึกว่าการเปิดเผยภาพเปลือยนายแบบบนปกอาจทำให้ลูกค้าไม่กล้าซื้อ เช่น นิตยสารมรกต บรรณาธิการกล่าวว่า “เรื่องเอานายแบบแพชั่นขึ้นปกนั้น อันนี้เป็นนโยบายของหนังสือเราครับ เราไม่ยอมให้ท่านต้องบั่นเสี้น้ำเวลาไปซื้อหนังสือตามแผง ปกแพชั่นรักษาหน้าท่านไว้ได้ดีกว่าปกนู้ดครับ แม้ท่านจะไม่เห็นหน้านายแบบนู้ดบนปก แต่เราก็รับประกันว่าท่านจะไม่ผิดหวัง”⁴¹

หนังสือเกย์เล่มหนึ่งอาจมีขนาดเท่าพ็อคเก็ตบุ๊ค ไปจนถึงขนาดเท่าแม็กกาซีนทั่วไปราคาของหนังสือในระยะแรกมีตั้งแต่ราคา 20 บาทไปจนถึง 35 บาท ต่อมาราคาค่อยๆเพิ่มขึ้นเป็น 50 บาท 80 บาท 100 บาท หรือ 120 บาท ในช่วงกลางทศวรรษที่ 2530 หนังสือเกย์เริ่มพัฒนารูปแบบที่หลากหลาย และมีคอลัมน์หลายประเภท เช่น แนะนำเพลง ภาพยนตร์ สถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมสำหรับชาวเกย์ นวนิยาย เรื่องสั้น บทสัมภาษณ์เกย์ชื่อดัง และคอลัมน์หาเพื่อน(หาคู่) หนังสือเกย์รุ่นใหม่ในช่วงทศวรรษที่ 2530 ได้แก่ เมลล์ (Male) และฮีต (Heat) ที่มีขนาดเท่าแม็กกาซีน รวมทั้งหนังสือในแนวเดียวกันอีกหลายฉบับซึ่งออกเผยแพร่ในช่วงเวลาสั้นๆ เช่น ไวโอเล็ต , ฮีตกาย, แมน , จีอาร์ เป็นต้น แต่หนังสือเมลล์และฮีตได้ปฏิวัติความหมายของ “ภาพเปลือย” ของเกย์ในหลายเรื่อง ที่สำคัญ 3 ประการ คือ

ประการแรก หนังสือดังกล่าวเป็นหนังสือที่มีภาพสีล้วนๆและมีราคาสูง ช่างภาพที่ถ่ายรูปเป็นผู้ที่มีมุมมองทางศิลปะ สามารถจัดแสงเงา ฉาก เครื่องประดับและองค์ประกอบของภาพ ให้ออกมามองต่างไปจากภาพที่เคยมีอยู่ในหนังสือเกย์รุ่นแรกๆ ภาพลักษณะนี้คมชัดและเน้นรายละเอียดของนายแบบ ได้แก่

⁴¹ อ้างจากนิตยสารมรกต ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 พฤศจิกายน 2528.

รายละเอียดของรูปร่างหน้าตา กิริยาอาการ บุคลิก สีหน้า เครื่องแต่งกาย เสื้อผ้า และสถานที่ นายแบบที่ปรากฏในหนังสือจะได้รับการคัดเลือกมาเป็นอย่างดี ซึ่งอาจมาจากบาร์ฮอป หรือสถานที่พักผ่อนที่เรียกว่าบาร์นวดของชาวเกย์ นายแบบในหนังสือเมลล์ และฮิต จึงได้รับการกล่าวขานในหมู่เกย์ทั่วไปว่า “มีคุณภาพ” ประกอบกับราคาของหนังสือที่ค่อนข้างสูง โดยเฉลี่ยประมาณ 400-600 บาทต่อเล่ม นายแบบจึงได้ตราประทับว่าถ้าได้ถ่ายแบบในหนังสือเมลล์ หรือฮิต ก็จะเป็นนายแบบชั้นแนวหน้า ซึ่งอาจส่งผลต่อการเป็น “ดารา” ในบาร์ฮอป หรือบาร์นวด ได้รับชื่อเสียง และมีแขกมาออฟไม่ขาดสาย นั่นหมายถึงการมีรายได้และค่าตัวที่เพิ่มขึ้น

ประการที่สอง หนังสือไม่มีบทความหรือข้อเขียนใดๆอยู่ในนั้น ต่างไปจากหนังสือเกย์รายเดือน หนังสือเมลล์และฮิตผลิตออกมาจำหน่ายขึ้นในวาระพิเศษ ไม่มีกำหนดเวลาที่แน่นอน หนังสือจึงเป็นเหมือนหนังสือรวมรูปภาพ แต่ในระยะหลังเมลล์ได้ผลิตหนังสือที่มีคอลัมน์ประกอบ และมีขนาดเท่าแม็กกาซีน ซึ่งต่อมาในช่วงทศวรรษที่ 2540 มีหนังสือในแนวเดียวกันนี้ผลิตออกมาจำหน่ายหลายฉบับ เช่น เอ็ม , ดอร์ , เคเอ็กซ์เอ็ม , ดี. ,เอช, เอ็มแอนด์เอ็ม , เกย์แม็กซ์ เป็นต้น นิตยสารเกย์ในช่วงทศวรรษที่ 2540 มีราคาประมาณ 200 บาทขึ้นไป

ประการที่สาม หนังสือฮิต นำเสนอภาพเปลือยนายแบบแบบโจ่งแจ้งเปิดเผยให้เห็นอวัยวะเพศของนายแบบอย่างชัดเจน แต่ในระยะแรกอาจมีการปกปิดบ้าง เมื่อมีการเปิดเผยเช่นนี้ทำให้ราคาหนังสือจึงสูงเพิ่มขึ้น ถ้านายแบบคนนั้นมีรูปร่างหน้าตาดี หนังสือก็อาจขายหมดเร็ว นอกจากนั้น อาจมีการใช้นายแบบหลายคน เป็นคู่ หรือมากกว่านั้น แสดงท่าร่วมรัก และสำเร็จความใคร่อย่างเปิดเผย ภาพดังกล่าวนี้คือการสร้างความหมายใหม่ให้กับหนังสือเกย์ หนังสือเกย์เล่มแรกที่น่าายแบบมาถ่ายคือมิถุนา ซึ่งออกเผยแพร่ในปี พ.ศ.2527

นอกจากนั้น ภาพการร่วมรักยังเป็นประเด็นจุดขายที่สำคัญของหนังสือ ถ้าเล่มไหนมีตัวหนังสือเขียนว่า Special หมายถึงมีการเปิดเผยให้เห็น “ของลับ” ถ้าเล่มไหนเขียนว่า Extra หมายถึงมีการร่วมรักของนายแบบ ซึ่งแต่ละเล่มอาจมีพล็อตเรื่องต่างกันไป เช่น ของขวัญวันเกิด บ้านพักชายหาด ความรัก นายแบบจะแสดงเป็นตัวละครนั้นๆ และแสดงลีลาร่วมรักในแบบต่างๆ ที่สำคัญคือมีภาพการถึงจุดสุดยอดของนายแบบแต่ละคนเจ้าของหนังสือแนวนี้อาจมีบันทึกเบื้องหลังการถ่ายทำไว้ในรูปของวีดีโอ และผลิตเผยแพร่เพื่อจำหน่ายให้แก่ผู้ที่สนใจอีกด้วย

รูปลักษณ์ของนายแบบในหนังสือเกย์ มีความเปลี่ยนแปลงมาเป็นลำดับ และแตกต่างกันในหนังสือแต่ละชนิด กล่าวคือ หนังสือรุ่นแรกๆเช่น มิถุนา มรกต หรือมิดเวย์ นายแบบส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาคมสันแบบ “ไทยๆ” ความหมายของไทยๆในที่นี้หมายถึง ผู้ชายที่มีสีผิวน้ำตาล หน้าตาคมเข้ม ต่างไปจากนายแบบประเภท “ตี” ซึ่งมีผิวขาว ตาชั้นเดียว ในหมู่เกย์จะรับรู้กันว่า นายแบบประเภทไทยๆกับตีๆนั้นต่างกัน และรสนิยมของเกย์ที่มีต่อนายแบบสองประเภทนี้ก็ต่างกันด้วย จะพบว่าในหนังสือฮิต และหนังสือเกย์รุ่นหลังๆมีแนวโน้มที่จะใช้นายแบบที่มีลักษณะ “ตีๆ” ซึ่งมีนัยยะของการเป็นชนชั้นกลางมากขึ้น เพื่อตอบสนองของคนทำงานในเมือง ในขณะที่นายแบบไทยๆจะถูกมองว่าเป็นภาพตัวแทนของชนชั้นแรงงาน หรือเป็นพวกชาวไร่ชาวนา อย่างไรก็ตาม ไม่มีเส้นแบ่งที่ตายตัวว่าหนังสือเล่มนี้จะมีนายแบบตีหรือไทยเท่านั้น ในทางปฏิบัติก็คือ หนังสือทุกเล่มอาจมีทั้งนายแบบตีและไทยคละเคล้ากันไป

สิ่งที่เพิ่มเติม หรือเป็นเรื่องใหม่ในวงการหนังสือเกย์ก็คือ การถ่ายภาพร่วมรักของนายแบบ ซึ่งฮิตเป็นหนังสือเล่มแรกที่น่าแนวคิดนี้มาเผยแพร่ แต่ภาพการร่วมรักดังกล่าวถูกจัดฉากขึ้นในสถานการณ์ที่ถูกควบคุม

นายแบบจะถูกสั่งให้จูบกัน กอดกัน ลูบไล้กัน อมอวัยวะเพศให้กัน เล่นอวัยวะเพศของตัวเอง(ชักว่าว) หรือสำเร็จความใคร่ให้ตัวเอง บางครั้งมีการสอดใส่อวัยวะเพศที่ทวารหนัก การกระทำดังกล่าวนี้ถูกสร้างให้เป็นเรื่องราว กิริยาอาการต่างๆที่เกิดขึ้นจึงดูเหมือนธรรมชาติแต่ไม่ใช่ธรรมชาติ ตากล้องจะกำกับท่าทางของนายแบบเพื่อให้ออกมาดูดีอารมณ์ เช่น ควรจะวางมือ วางเท้าแบบไหน แสดงสีหน้าอย่างไร ใช้สายตาอย่างไร จูบอย่างไร เป็นต้น

ท่าทางที่ถูกกำกับจึงเป็นท่าที่ถูกทำให้สวຍเกินปกติ เช่น มีการวัดแสงเงาของนายแบบ แต่งหน้า แต่งผมให้นายแบบ เพื่อให้ออกมาหล่อ ใช้น้ำมันทาตัวของนายแบบเพื่อให้ผิวเป็นมันแวววาว เพื่อเน้นสัดส่วนและกล้ามเนื้อให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ในขณะที่การร่วมรักจริงๆมักจะไม่คำนึงถึงความสวยงามของท่าทาง หรือไม่สนใจว่าผมจะยุ่งเหยิงแค่ไหน ภาพร่วมรักในหนังสือจึงเป็นแบบจำลองความสวยงามของการร่วมรัก ถ้านายแบบทำไม่ได้ หรือทำไม่สวຍ ตากล้องก็จะเข้าไปกำกับท่าทางให้ใหม่ อารมณ์ของนายแบบจึงไม่ต่อเนื่องและไม่ใช่อารมณ์ของการร่วมรักจริงๆ นายแบบจะถูกขัดจังหวะเพื่อให้มีการโพสท่าที่สวยงาม และที่สำคัญการแข็งตัวของอวัยวะเพศก็ถูกบังคับ กล่าวคือ นายแบบจะถูกบังคับให้ “ป่น” อวัยวะเพศเพื่อให้มันแข็ง หรือถ้าไม่แข็ง นายแบบก็จะดูหนังโป๊ หรือหนังสือโป๊ที่มีรูปภาพร่วมรักของชายหญิง แต่ถ้ายังไม่แข็งอีกตากล้องก็จะให้ผู้ช่วยเข้าไปช่วย หรือทำออร์ลเซ็กซ์ โดยการใส่ปากอมอวัยวะเพศให้นายแบบเพื่อให้มันแข็งตัว

บทบาทของผู้ช่วยมีความสำคัญมากในการถ่ายภาพดังกล่าว กล่าวคือ ทีมงานหนังสืออาจประกอบด้วยตากล้อง ผู้ช่วยตากล้อง ช่างแต่งหน้า ช่างไฟ ผู้ช่วยถืออุปกรณ์ต่างๆ ซึ่งนายแบบจะต้องเปลือยกายต่อหน้าคนเหล่านี้ ผู้ช่วยทำออร์ลเซ็กซ์ให้นายแบบจะเป็นผู้ที่กระตือรือร้นมากในหน้าที่ดังกล่าว เมื่อนายแบบไม่สามารถทำให้อวัยวะเพศแข็งตัวได้ พวกเขาก็จะเข้าไปทำออร์ลเซ็กซ์ทันทีโดยไม่ต้องให้ใครบอก หรือสั่ง ฉะนั้นการแสดงการร่วมรัก หรือสำเร็จความใคร่จึงมิได้เกิดขึ้นในพื้นที่ลับหรือเป็นส่วนตัว บรรยายการของการถ่ายภาพจึงเต็มไปด้วยความวุ่นวายอลหม่าน อาจมีการทำผมแต่งหน้านายแบบในขณะที่นายแบบกำลังร่วมรักกันอยู่ หรือ อาจมีการแซวกันระหว่างทีมงานกับนายแบบในขณะที่มีการร่วมรัก เหตุการณ์ต่างๆเหล่านี้จะถูกทำลายให้หายไปอย่างสิ้นเชิงเมื่อภาพถูกนำเสนอในหนังสือที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว

หนังสือฉบับอื่นๆพยายามนำแนวคิดเรื่องการร่วมรักไปใช้ ทำให้มีข้อสังเกตว่า หนังสือของเกย์มีแนวโน้มที่จะเปิดเผยอวัยวะทุกส่วนของนายแบบ และเปิดเผยกิจกรรมทางเพศทุกชนิดที่เกิดขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับภาพร่วมรักของนายแบบในระยะแรกๆ จะพบว่า การแสดงอารมณ์ความรู้สึกของนายแบบต่างไปมาก กล่าวคือการร่วมรักของนายแบบระยะแรก ไม่ได้มีการกอดจูบลูบไล้กันอย่างคืดคิม ไม่มีการสอดใส่อวัยวะเพศ นายแบบเพียงแต่ยืนคู่กัน จับมือโอบไหล่กันเสมือนเพื่อนชายมากกว่าคู่รัก ในขณะที่ระยะหลัง นายแบบของหนังสือฮิต กอดจูบกันแบบคู่รัก มีการสอดใส่อวัยวะเพศ แสดงอารมณ์สีหน้าท่าทางการร่วมรักได้มากกว่า หรือให้ความรู้สึกเหมือนการร่วมรักจริงๆได้มากกว่า แต่ทั้งนี้ กิจกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นก็ยังเป็นเรื่องหลอกลวง หรือถูกจัดฉากไว้แล้ว

ภาพเปลือยและภาพกิจกรรมทางเพศของนายแบบ คือจุดขายทางการตลาด ยิ่งมีการเปิดเผยมากเท่าใดก็ยิ่งส่งเสริมการขายมากเท่านั้น จะพบว่าหนังสือเกย์ในช่วงปัจจุบัน ภาพนายแบบมักใจครึม เปิดเผยให้เห็นอวัยวะเพศที่แข็งตัวอย่างชัดเจน และที่สำคัญหน้าตาของนายแบบต้องหล่อสะดุดตา ซึ่งบางคนอาจหล่อกว่าดารารายานตร์ หรือบางคนอาจอยู่ในวงการภาพยนตร์ หรือบันเทิง กลยุทธ์ทางการตลาดที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือ เจ้าของหนังสือจะรวบรวมนายแบบเด่นๆมาใส่ไว้ในหนังสือเล่มเดียว และเรียกว่า “รวม

นายแบบ” ซึ่งอาจมีนายแบบตั้งแต่ 5 คน ไปจนถึง 10 คน โดยอาจจำหน่ายในราคาประมาณ 500 บาท แต่ใน
ระยะแรกที่มีภูณานำนายแบบมารวมเล่มในปี พ.ศ.2527 หนังสือมีราคา 120 บาทสำหรับสมาชิก และ 150 บาท
สำหรับคนทั่วไป หนังสือรวมนายแบบนี้เป็นไฮไลท์ของชาวเกย์ที่เป็นนักสะสมรูปเปลือยของผู้ชาย เพราะ

ภาพรวมนายแบบจะมีภาพที่นายแบบแต่ละคนโชว์อวัยวะเพศ และ/หรือ แสดงอาการหลัง และการถึงจุดสุดยอด
ในคอลัมน์เบื้องหลังการถ่ายภาพนายแบบมักจะนำรูปกิจกรรมของนายแบบในอริยาบถต่างๆมา
นำเสนอพร้อมกับเล่าเรื่องราวของความประทับใจและความสนุกสนานในขณะถ่ายภาพ มิติเวย์ซึ่งเป็นนิตยสาร
เกย์สองภาษา คือภาษาไทยและอังกฤษมีคอลัมน์เบื้องหลังและสัมภาษณ์นายแบบ นายแบบจะเล่าความรู้สึก
ของตัวเอง เช่นถามว่าถ่ายนู้ดนี้ถ่ายหรือ นายแบบตอบว่า “ก็ไม่ง่ายทีเดียวนะพี่ ถ่ายหลายชั่วโมงกว่าจะเสร็จ
ถ่ายเป็นร้อยๆรูปเลย ผมเพิ่งรู้ แต่ก็สนุก ถึงผมไม่รู้จักใคร ทุกคนก็เป็นกันเอง เหมือนไปปิคนิคกับเพื่อนฝูง
สนุกกว่าถ่ายหนังเยอะเลย...”⁴² บางคนบอกว่า “ที่แรกเลยผมก็เกร็งบ้าง แต่ช่างภาพก็บอกว่าให้ปล่อยตัวตาม
สบาย แล้วสอนให้หันโน่น หันนี่”⁴³

นายแบบพยายามสร้างความหมายให้กับการถ่ายภาพเปลือยของตัวเอง เช่นอธิบายว่า “ผมคิดว่ามัน
เป็นศิลปะบนแผ่นฟิล์มเท่านั้น ความเสียหายคงไม่มีอะไร ในเมื่อเราแสดงออกในทางบริสุทธิ์ ขอให้มองกันเพียง
ว่านี่คือศิลปะที่ทั่วไปยังมองในความถูกต้อง ถ้าไป-เปลือยแบบลามก อนาคตผมก็ไม่ทำเด็ดขาด”⁴⁴

ภาพเปลือยของนายแบบมีพัฒนาการมาเป็นลำดับ โดยเฉพาะในแง่เทคโนโลยีการพิมพ์ การถ่ายภาพ
อาร์ตเวิร์ค และคุณภาพของกระดาษ ปัจจุบันนิตยสารเกย์มีรูปลักษณะที่สวยงาม หลากหลายและดึงดูดให้เกย์
ซื้อนำไปชื่นชม แต่สิ่งที่ปรากฏอยู่ในนิตยสารเกย์เหล่านั้นมิใช่ภาพเปลือยของนายแบบเพียงอย่างเดียว แต่ยังมี
เรื่องราวของสังคม ธุรกิจ แฟชั่น และวิถีชีวิตของเกย์ในแง่มุมต่างๆ นิตยสารเกย์ปัจจุบันนี้ได้วางแผงขาย
โดยทั่วไป แต่จะใช้ระบบสมาชิกและวางขายในสถานบริการ และสถานบันเทิงสำหรับเกย์ สิ่งที่เกี่ยวข้องไม่ได้ก็คือ
เจ้าของนิตยสารเกย์อาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัวกับนักธุรกิจชาวเกย์เพื่อช่วยโฆษณาประชาสัมพันธ์ธุรกิจเหล่านั้น
เช่น ชวนนำ ผับ ร้านอาหาร คาราโอเกะ บาร์นวด และอื่นๆ ทั้งนี้ก็เพื่อให้นิตยสารอยู่รอดและเป็นที่รู้จัก

ชีวิตทางเพศของเกย์ จึงมีนิตยสารเหล่านี้ปรากฏอยู่ในแง่มุมต่างๆ บางคนชื่นชม บางคนหลงใหล และ
บางคนก็อยากได้แต่ไม่กล้าซื้อ ความรู้สึกของเกย์ที่จ้องมองภาพเปลือยนายแบบจะเป็นอย่างไร และพวกเขาคิด
อะไรอยู่ คือประเด็นที่จะกล่าวต่อไป

เมื่อเกย์มองดูภาพเปลือย

เกย์หลายคนมองภาพนายแบบเปลือยด้วยความรู้สึกพึงพอใจ จากการสอบถามเกย์พบว่า มีคำวิจารณ์
ส่วนตัวเมื่อมองเห็นนายแบบ บางคนวิจารณ์รูปร่างหน้าตา อวัยวะเพศ ลักษณะท่าทาง บางคนวิจารณ์มุมมอง
และการถ่ายภาพ ต่อไปนี้คือตัวอย่างของความรู้สึกของเกย์ที่มีต่อภาพเปลือย

วิชัย⁴⁵ ดูภาพนายแบบวัยรุ่น(เด็กช่างกล)กำลังร่วมรักกัน เขารู้สึกพอใจ เพราะได้เห็นหน้าท้อง เส้นขน
และอวัยวะเพศของนายแบบอย่างชัดเจน ขณะที่ประภิต(นามสมมติ)คิดว่านายแบบช่างกลดูเถื่อนได้อารมณ์

⁴² อ้างจากมิติเวย์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 5 ,2529. หน้า 141.

⁴³ อ้างจากมิติเวย์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 ,2529. หน้า 97

⁴⁴ อ้างจากมายเกย์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 ,2532 หน้า 32.

คมสัน(นามสมมุติ)คิดว่านายแบบหน้าตาและรูปร่างถูกใจ ดูแล้วตัวขา หนูลูก ร้อนวูบวาบ ส่วนประคอง(นามสมมุติ)ให้ข้อมูลว่าเคยเจอนายแบบคนนี้แล้วและทำงานเป็นพนักงานของบาร์นวดแห่งหนึ่ง แถวๆสีลม และเคยถ่ายภาพนู้ดมาก่อนแล้ว แต่ไม่รู้ว่ปัจจุบันทำงานอยู่ที่เดิมหรือเปล่า เกย์บางคนวิจารณ์ว่เคยเห็นนายแบบถูกกะเทยเอาไปเลี้ยง ชอบเที่ยวตามสถานเริงรมย์ของเกย์ นายแบบประเภทนี้จึงไม่ใช่หน้าใหม่ แต่เป็นพวก “ย้อมแมวขาย”

กิตติ(นามสมมุติ) ดูภาพนายแบบวัยรุ่นแล้วรู้สึกว่อยากมีอะไรกับนายแบบ เพราะน่ารัก เช่นเดียวกับชาติรี(นามสมมุติ)รู้สึกว่อยากเข้าไปร่วมกิจกรรมทางเพศกับนายแบบ บางคนเคยพบนายแบบและบอกว่ตัวจริงมีขนตั้งแต่สะตือลงไป บางคนชอบนายแบบหน้าหวาน และผิวพรรณสะอาดๆ ออกสาวนิดๆ (หมายถึง อ่อนแอ้น กิริยาเหมือนผู้หญิง) ธาณี(นามสมมุติ)บอกว่ถ้าเห็นนายแบบหน้าหวานๆจะเป็นสเป็กของเขา และอยากมีอะไรกับนายแบบด้วย ธาณีใช้คำว่ “กินทั้งตัว” ส่วนวาริน(นามสมมุติ)ชอบนายแบบที่มีหนวดเคราดูคมเข้ม

เกย์ส่วนใหญ่ที่ดูภาพเปลือยของนายแบบจะพูดถึงอวัยวะเพศของนายแบบว่เป็นอย่างไร เช่น บอกว่ “เคสวย” หมายถึงอวัยวะเพศสวย ธาณีดูภาพนายแบบซึ่งเปลือยล่อนจ้อน เห็นอวัยวะเพศขนาดใหญ่ เขาคิดว่ามันน่ากลัว คงจะแข็งแต่ก็ชอบมาก บางคนอาจชอบนายแบบที่มีอวัยวะเพศใหญ่ เขาจะเรียกว่ “โคตรใหญ่” แต่บางคนก็วิจารณ์ว่นายแบบที่หน้าตาหล่อๆหุ่นดีๆนั้นถูกแต่งด้วยเทคนิคทางคอมพิวเตอร์ที่เรียกว่ โฟโต้ช้อป (Photoshop) และ “รีทัช” นายแบบจึงมีผิวขาวหล่อกว่าตัวจริง เพราะคอมพิวเตอร์สามารถแก้ไขขอบพร่องของนายแบบได้ บางคนก็บอกว่ตอนถ่ายแบบคงใช้แสงไฟช่วยทำให้ออกมาดูหล่อกว่าปกติ นายแบบที่ถูกแต่งด้วยคอมพิวเตอร์จะถูกเรียกว่ “มนุษย์พลาสติก”

นายแบบที่หล่อและเชิญชวนให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย เกย์จะเรียกว่ “หน้าเอ็กซ์” ซึ่งบ่งบอกให้ทราบว่ นายแบบคนนั้นสร้างความกำหนัดให้กับเกย์ที่ดู ถ้านายแบบหน้าตาดีแต่ไม่เห็นอวัยวะเพศ เกย์ก็อยากให้เจ้าของหนังสือแนะนำนายแบบคนนั้นมาเปลือยให้หมด แต่บางคนก็ชอบให้ปกปิดบางส่วนไม่ถึงกับโป๊ แบบนี้เรียกว่ไม่โป๊แต่เร้าใจ นายแบบบางคนมีรูปร่างดีเนื่องจากไปเล่นฟิตเนส ชาลี(นามสมมุติ)เล่าว่เขาเคยเจอนายแบบที่ถ่ายเปลือยไปเล่นฟิตเนสในที่เดียวกับเขา ชาลีบอกว่ตัวจริงรูปร่างไม่ใหญ่และมีอัยาศัยดี เกย์บางคนบอกว่ถ้าเห็นภาพนายแบบกำลังร่วมรักกันจะทำให้ “อารมณ์กระเจิง” ซึ่งหมายถึงเกิดความรู้สึกอยากมีเพศสัมพันธ์ ภาพนายแบบร่วมรักอาจทำให้เกย์รู้สึกอยากถูก “ดูด” “อม” หมายถึงการทำอรัลเช็กซ์ บางคนดูแล้วมีอาการ “แข็ง” ที่อวัยวะเพศ และต้องการปลดปล่อย

ภาพนายแบบที่แสดงท่าทางยั่วยวนอาจทำให้เกย์บางคนดูแล้วเกิดอาการ “เสียว” นายแบบหน้าตาดีๆอาจกลายเป็นของสะสมของเกย์บางคนที่ชอบสะสมภาพนายแบบหล่อๆ

แต่บางคนก็ไม่กล้าซื้อหนังสือ เช่น สมบัติ(นามสมมุติ) เห็นนิตยสารเกย์บนแผงหนังสือไม่กล้าซื้อเพราะเจ้าของร้านขายหนังสือเป็นคนรู้จัก

ปริศนาของ “ภาพเปลือย”

ฌอง บูดริยาร์ด (1999)⁴⁶ กล่าวว่า การถ่ายภาพคือการเปิดเผยให้เห็นสิ่งที่เรียกว่า โลกแห่งความนึกฝัน ที่จับต้องไม่ได้ การถ่ายภาพมีสิ่งที่ขัดแย้งในตัวเอง เนื่องจากเลนส์ของกล้องถ่ายภาพทำให้มนุษย์หนีจากโลกแห่งความเป็นจริง การถ่ายภาพนำเราข้ามพรมแดนของ “สิ่งจำลอง” ไปสู่อาณาจักรแห่งความฝัน บูดริยาร์ด ระบุว่าภาพถ่ายมีความจริงอยู่เพียงเศษเสี้ยว ทุกอย่างในภาพถ่ายหยุดนิ่ง ไม่มีคำพูด ลดทอนปรากฏการณ์ของชีวิตให้สั้นลง ภาพถ่ายจึงเป็นมายาที่ถูกสร้างขึ้น เทคนิคการถ่ายภาพทำให้ “ภาพฝัน” ขยายขอบเขตออกไปไม่รู้จบ กล้องถ่ายภาพจึงทำให้เราใช้โลกทางวัตถุเป็นเครื่องมือที่จะหลอกตัวเอง

ความคิดของบูดริยาร์ด ทำให้เกิดการทบทวนสิ่งที่เราเคยเชื่อด้วยสายตาของเราเองว่า “ภาพถ่าย” คือภาพที่สะท้อนความจริงแท้ แต่ในทางกลับกันภาพถ่ายมิได้ทำสิ่งนั้นเลย แต่มันทำให้ความจริงถูกเชื่อว่าเป็น “ความจริง” มากขึ้นไป บูดริยาร์ดกล่าวว่าความคิดเบื้องหลังการถ่ายภาพก็คือการยับยั้งเสียงและคำพูด มีเพียงความเงียบที่เกิดขึ้น สิ่งที่ถูกยับยั้งจะถูกแทนที่ด้วยภาพมายา ดังนั้นโลกทางวัตถุมิได้ถูกลบไปเพียงชั่วขณะที่มีการถ่ายภาพ แต่มันจะถูกลบไปตลอดกาล ภาพถ่ายจึงมิใช่ภาพตัวแทนของโลกวัตถุแต่เป็นภาพหลอกๆของสิ่งที่เป็วัตถุซึ่งถูกทิ้งไว้เป็นอดีต

สิ่งที่น่าประหลาดก็คือ ภาพถ่ายคือตัวแทนของช่วงเวลาที่คุณเคลื่อ ซึ่งมนุษย์กำลังทะลุถึงความตึงาม บูดริยาร์ดอธิบายว่าภาพแห่งความฝันคือสภาวะที่ยังมาไม่ถึง (moment of becoming) ซึ่งเกิดขึ้นเฉพาะช่วงเวลาที่ยู่ยากและสับสนในระเบียบต่างๆ ภาพถ่ายจึงเป็นเครื่องยืนยันถึงความรู้สึกสับสนในใจมนุษย์ แต่มนุษย์กลับใช้ภาพถ่ายเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะ เพราะมันคือความหมายทางรูปธรรมที่ชัดเจนกว่าจิตใจ บูดริยาร์ดกล่าวว่าถ้าเราต้องการเอาชนะความหมายที่ถูกสร้างขึ้น เราก็ต้องเข้าใจ “ด้านลบ” ของภาพถ่าย ซึ่งได้แก่อุปมาอุปมัยทางภาษาที่ปรากฏอยู่ในวัตถุที่ภาพนั้นจำลองขึ้นมา อุปมาคือเวทมนต์ที่กำจัดโลกทางวัตถุให้หายไป อุปมาทำให้มนุษย์มั่นใจในความจริง และไม่สนใจว่ามันจะมาทดแทนความ “ว่างเปล่า” ใดๆ ในที่นี้การอุปมาอุปมัยทางภาษาก็คือ การทำให้ความไม่มีอะไรเลยเป็นความจริง

รูปธรรมที่สร้างมาจากความไม่มีอะไรเลย จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ บูดริยาร์ดอธิบายว่า มนุษย์พยายามสร้างรูปธรรมนี้ให้สำเร็จ ภาพถ่ายที่ถูกสร้างขึ้นคือตัวอย่างของความพยายามนี้ วัตถุในภาพถ่ายจึงมีเสียงพูดเชิงอุปมาอุปมัย ซึ่งมีเสียงของวัตถุที่ภาพนั้นจำลองมันขึ้นมา “เสียงพูด” ในภาพถ่าย จึงมิใช่ “เสียง” ของวัตถุ หากแต่เป็นจินตนาการทางความคิดที่มนุษย์พูดขึ้นมาแทน วัตถุที่ถูกถ่ายจะเป็นสิ่งที่ถูกมองด้วยความสุนทรีย์ บูดริยาร์ดกล่าวว่า การถ่ายภาพไม่ใช่การตรวจสอบหรือวิเคราะห์ว่าอะไรคือความจริง แต่มันคือการสร้าง “ภาษา” ให้ปรากฏอยู่ในภาพถ่ายของวัตถุ เพื่อที่จะสร้างภาพมายาให้เป็น “ความไม่มีตัวตน” ที่แน่นอน ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าภาพถ่าย คือการยืนยันในความไม่มีตัวตน และไม่มีความจริงแท้

ความไม่มีตัวตนจะไม่ถูกเปิดเผยในภาพถ่าย เพราะภาพที่ปรากฏจะเปิดเผยแต่เพียงแสงเงา ซึ่ง บูดริยาร์ดเรียกว่า “แสงแห่งจินตนาการของภาพมายา” ที่เกิดจากสายตามนุษย์ที่มองผ่านเลนส์ กับแสงที่ส่องกระทบวัตถุ ตาของเราได้ร่วมมือกับแสงตกกระทบเพื่อทำให้เกิดภาพมายา ซึ่งคล้ายๆกับความพยายามที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้ามีจริงหรือไม่ ประเด็นนี้ บูดริยาร์ดอธิบายว่ามนุษย์พยายามหาข้ออ้างมาพิสูจน์ในสิ่งที่ตนเองเชื่อ เช่นเดียวกับการถ่ายภาพที่มนุษย์พยายามสร้างภาพให้ออกมาตามที่ตนเองต้องการ โดยการใช้เทคนิคทางภาพถ่าย เช่นการจัดแสง การใช้มุมกล้อง และอุปกรณ์ต่างๆ การสร้างความรู้ของมนุษย์ก็ทำในลักษณะ

46

Jean Baudrillard. "Photography, or the Writing of Light". (1999) ใน www.ctheory.com

เดียวกันนี้ ความจริงในโลกทางวัตถุล้วนสร้างขึ้นมาจากภาพมายา ซึ่งเป็นวิธีการหลีกเลี่ยงความจริงมากกว่าที่จะเป็นการเผชิญหน้าในสิ่งต่างๆ

สิ่งที่น่าคิดสำหรับบูดริยาร์ด ก็คือ การถ่ายภาพมีลักษณะเป็นการเขียนบทละคร ละครของการถ่ายภาพเป็นหนทางของมนุษย์ที่จะยึดเหนี่ยวโลกนี้ไว้ด้วยการ “แสดง” ภาพถ่ายเป็นการแสดงที่เล่าเรื่องราวอย่างทันทีทันใดด้วยกระบวนการของแสงเงา เป็นเรื่องที่ถูกแต่งขึ้น เมื่อมนุษย์มองผ่านเลนส์ นั้นหมายถึงโลกจะถูกมองในบทต่างๆ กล่าวคือ โลกกำลัง “แสดง” บางสิ่งบางอย่างตามเรื่องแต่งที่มนุษย์ขีดเขียนขึ้น การถ่ายภาพจึงนำพาโลกไปสู่การแสดงละคร หรือเป็นการแสดงเพื่อบ่งบอกว่ายังมี “โลก” ใบนี้อยู่ แต่โลกที่มีอยู่ก็คือเรื่องแต่งของการถ่ายภาพ ประเด็นนี้ บูดริยาร์ดกล่าวว่า

“มนุษย์ที่เป็นตากล้องไม่ได้มองเห็น “คนอื่น” หรือสิ่งอื่นผ่านเลนส์เหล่านี้ หากแต่พวกเขาได้สร้างความเป็นอื่นให้เกิดขึ้น ในขณะที่ตัวตนของสิ่งเหล่านั้น ถูกทำให้หายไป ด้วยเหตุผลนี้เราจึงไม่เคยมีวิธีการใดๆที่จะชี้ว่าโลกวัตถุนั้นมีอยู่จริง ระหว่างสิ่งที่เป็ “ความจริง” กับ “ความฝัน” ซึ่งปรากฏในภาพถ่าย ไม่สามารถจะทดแทนกันได้ วิธีที่ดีที่สุดที่มนุษย์จะจัดการกับสิ่งเหล่านี้ก็คือ มองหาความเกี่ยวข้องเชิงรูปธรรมระหว่างความจริงและความฝัน”⁴⁷

การถ่ายภาพจึงอาจเป็นวิธีการถามหาว่ามีความจริงบริสุทธิ์ในโลกนี้หรือเปล่า แต่มนุษย์ทำได้แต่สร้างสิ่งอื่นขึ้นมาแทนความจริงบริสุทธิ์นั้น การถ่ายเทไปมาระหว่างโลกทางวัตถุกับสายตาของตากล้องนั้นลุ่มๆดอนๆ ไม่มีความสมบูรณ์ ตาของเราและวัตถุที่เรามองจึงทำลายซึ่งกันและกัน บูดริยาร์ดเรียกการสนองตอบกันและกันนี้ว่าเป็นการแก้ปัญหาของมนุษย์ที่จะสื่อสารกับคนอื่น แต่คำตอบของปัญหาอาจทำให้พบว่า มนุษย์และวัตถุไม่มีคุณค่าและความหมายต่อกันเลย การถ่ายภาพจึงเป็นการแสดงอาการกระวนกระวายใจของมนุษย์ซึ่งเราพยายามเรียกร้องด้วยการบังคับให้วัตถุต้องมีคุณค่าและความหมายต่อเรามากขึ้น

บูดริยาร์ดกล่าวว่ามนุษย์ต่างคร่ำครวญถึงการจากไปของ “ความจริง” ภายใต้การสร้างภาพมายาจำนวนมาก แต่มนุษย์กลับลืมไปว่าภาพมายาเหล่านั้นก็ไม่มีจริงเช่นเดียวกัน ความจริงที่ถูกสร้างขึ้นคือการบุชชาญ ภาพมายาก็เป็นสิ่งที่นำมาบุชชาญความจริงเหล่านั้น ความจริงในแง่ปัจเจกมีสิ่งที่มีอยู่แล้ว แต่มันมีอยู่เพื่อบ่งบอกว่าความจริงควรจะเป็นอย่างไร ภาพถ่ายที่แสดงเรื่องราวต่างๆจึงเป็นการบอกให้รู้ว่าการแสดงนั้นมีความหมายต่อมนุษย์อย่างไร บูดริยาร์ดได้ยกตัวอย่างภาพถ่ายของคนที่ถูกข่มขืน เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าความทุกข์ทรมานของมนุษย์ควรจะเป็นอย่างไร ความจริงในความคิดของบูดริยาร์ดไม่ควรจะมาจากทัศนคติแบบศีลธรรม หรือมนุษยธรรมเพียงอย่างเดียว

มายาในภาพถ่ายควรเป็นสิ่งที่ถูกปฏิเสธและมนุษย์ต้องมองเห็น เพื่อที่จะเข้าใจว่าอะไรเกิดขึ้นกับความจริงที่เรากำลังเผชิญอยู่ สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นในภาพถ่ายก็คือภาพสะท้อนของตัวเราและความคิดที่เรามี บูดริยาร์ดเรียกสิ่งนี้ว่า ปีสางของความจริง (reality's evil) เพราะภายในตัวเรามีความพยายามที่จะทำให้โลก

⁴⁷ Jean Baudrillard. 1999 Ibid ข้อความภาษาอังกฤษมีดังนี้ “It is not the Other-which catches the photographer's eye, but rather what's left of the Other when the photographer is absent. We are never in the real presence of the object. Between reality and its image, there is an impossible exchange. At best, one finds a figurative correlation between reality and the image.”

ทางวัตถุเป็นไปอย่างที่เรากำลังต้องการ ภาพถ่ายอาจเป็นเพียงเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์เดินเข้าไปใกล้สิ่งที่เรียกว่า “โลกที่แท้จริง” ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ห่างไกลตัวเรา ภาพถ่ายจึงก็เก็บ “โลก” นี้ไว้ให้อยู่ห่างจากการมีอยู่ของวัตถุซึ่งเราไม่ต้องการจะมองดู

เมื่อหันกลับมาพิจารณาภาพเปลือยของนายแบบในนิตยสารเกย์จะพบว่า ภาพเปลือยเป็นมาลาและมิใช่ความจริงในลักษณะเดียวกับที่บูดริยาร์ดอธิบายไว้ อย่างไรก็ตามก่อนจะวิเคราะห์ในประเด็นนี้ ควรทำความเข้าใจเรื่องความหมายและจุดประสงค์ของภาพเปลือยสำหรับเกย์ว่าคืออะไรและเป็นอย่างไร

ภาพเปลือยนายแบบถูกสร้างขึ้นมาจากตากล้อง ซึ่งมีแนวคิดจินตนาการอยู่ก่อนแล้วว่า จะถ่ายนายแบบให้ออกมาเซ็กซี่ หรือเ้ายาวนได้อย่างไร จะใช้แสง มุมกล้อง และตกแต่งนายแบบอย่างไรเพื่อให้ออกมาดูดีที่สุด ดังนั้นการถ่ายภาพเปลือยนายแบบจึงมีผู้สมรู้ร่วมคิดกระทำภาพมาลาหลายคน ได้แก่ ตากล้อง ช่างแต่งหน้า ช่างไฟ ผู้ช่วยออกแบบท่าทาง และคนที่ทำให้อวัยวะเพศของนายแบบแข็งตัว รวมถึงนักแต่งรูปด้วยคอมพิวเตอร์ซึ่งมีบทบาทมากในปัจจุบัน บุคคลเหล่านี้คือผู้ที่สร้างภาพมาลาในภาพถ่าย เรื่องราวที่ถูกสร้างบนร่างกายของนายแบบก็คือเรื่องราวที่ถูกแต่งขึ้นด้วย “ภาษา” ของที่มงาน ซึ่งมีตากล้องเป็นผู้มองนายแบบผ่านเลนส์ ภาพนายแบบจะไม่มีคำพูดแต่มีจินตนาการของที่มงานปรากฏอยู่

ละครของภาพเปลือยนายแบบ บอกเรื่องราวทางเพศของเกย์ซึ่งประกอบด้วย ลักษณะความเป็นชาย ความเซ็กซี่ ยั่วยวน ความหล่อ ความน่ารัก การมีรูปร่างงดงาม การแสดงท่าร่วมรักที่เร้าร้อน การแข็งตัวของอวัยวะเพศ การลูบไล้สัมผัส การกอดจูบ การสอดใส่อวัยวะเพศ การทำออร์แกซึ่ม การสำเร็จความใคร่ และการถึงจุดสุดยอด สิ่งเหล่านี้ล้วนถูกจัดฉากและถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นตัวแทนของ “ความจริง” เกี่ยวกับเรื่องเซ็กซี่และความใคร่ของเกย์ ประเด็นนี้เป็นเรื่องหล่อแหลมและเป็นสิ่งที่ท้าทายต่อระบบศีลธรรมของสังคม

เท่าที่ผ่านมาสังคมของเกย์มีความพยายามของคนกลุ่มหนึ่งที่จะสร้างภาพมาลาในเรื่องกามารมณ์ให้กับเกย์ นับตั้งแต่ปลายทศวรรษ พ.ศ.2520 เป็นต้นมา ภาพนายแบบที่เปิดเผยร่างกายและอวัยวะเพศ ที่แสดงท่าทางต่างๆนานาล้วนมิได้เกิดขึ้นอย่างที่เป็นตามธรรมชาติ ลักษณะร่างกายของผู้ชาย และท่าทางการร่วมรัก หรือการถึงจุดสุดยอดของนายแบบดูคล้ายเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงๆ แต่ถ้านำความคิดของบูดริยาร์ดมาวิเคราะห์จะพบว่า ท่าทางเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นมาทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าตัวนายแบบจะมีจริง มีเลือดเนื้อและลมหายใจเป็นมนุษย์คนหนึ่ง แต่ภาพของนายแบบที่ถูกถ่ายออกมาเพื่อแสดงบทบาทความใคร่และการร่วมรักนั้นเป็นมาลาและจินตนาการของคนบางกลุ่ม

คำถามก็คือ อะไรคือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น นอกเหนือจากภาพที่ปรากฏแล้ว สิ่งที่ตามมาก็คือ “ความจริง” เกี่ยวกับเรื่องเพศของเกย์กำลังถูกเปิดเผย แต่มันไม่เคยมีอยู่และไม่มีจริง สิ่งที่ถูกสร้างก็คือเรื่องกามารมณ์ซึ่งมีเสียงพูดที่ว่า “เร้าใจ” “หวิวหวิว” “เสียว” “เซ็กซี่” “เจียน” “งุ่นง่าน” “อารมณ์กระเจิง” “กะสันต์” “ซาบซ่าน” และอื่นๆ สิ่งเหล่านี้ต่างไปจากโลกทางวัตถุที่พบในชีวิตประจำวัน หากพิจารณาร่างกายของมนุษย์จะพบว่า มีข้อบกพร่องมากมาย เช่น มีแผลเป็น มีริ้วรอย มีสิ่ว มีจุดด่างดำ หรือหยาบกร้าน แต่การถ่ายภาพสามารถทำให้สิ่งเหล่านี้หายไปได้ เหลือไว้แต่เพียงร่างกายที่สวยงามโดยเทคนิคของแสงเงา เช่นเดียวกับการร่วมรัก โดยธรรมชาติมนุษย์ร่วมรักกันโดยไม่คำนึงถึงความสวยงามของท่าทาง หรือฉาก แต่การถ่ายภาพร่วมรักจะถูกต้องแต่งท่าทาง ตากล้องจะบอกให้นายแบบแสดงสีหน้า และจัดท่าทางตามที่จินตนาการเรื่องเซ็กซี่ควรจะเป็น ภาพถ่ายนายแบบจึงมิใช่ “ความจริง” ที่สะท้อนกามารมณ์ของเกย์ แต่เป็นภาพมาลาของกามารมณ์ที่เกย์เชื่อว่ามันคือความจริง

เมื่อเกย์เชื่อว่าเช็ทซ์ต้องเสียว หรือ เร้าใจ เกย์ก็จะนิยามตัวตนทางเพศของตนว่าอาจจะเป็นเช่นนั้นด้วย ยกตัวอย่างภาพร่วมรักของนายแบบที่ถูกช่างแต่งหน้ากลบเกลื่อนจนดูหล่อเหลา ทรงผมเรียบร้อยได้ทรง ถึงแม้ว่าจะ อยู่ในท่าที่ตีลังกา หรือกัมศรีษะ หน้าตาท่าทางของนายแบบที่หล่อสวยงามนี้ทำให้ภาพถ่ายที่ออกมาเป็นความ เช็ทซ์ซี ในทางกลับกัน ถ้าตากล้องถ่ายนายแบบกำลังร่วมรักโดยไม่ได้เข้าไปตกแต่งท่าทางหรือเมคอัพนายแบบ ภาพที่ถ่ายออกมาก็อาจมีอีกความหมายหนึ่ง เช่น อาจเป็นความป่าเถื่อน ดิบ รุนแรง หรืออะไรในทำนองนี้ ฉะนั้นภาพถ่ายการร่วมรักจึงมิได้บ่งบอกความจริงใดๆเกี่ยวกับชีวิตทางเพศและกามารมณ์ของเกย์เลย

สิ่งที่ได้ก็เพียงจินตนาการของตากล้อง ซึ่งต้องการให้นายแบบออกมาดูเช็ทซ์ซีและเร้าใจ เช่น การ ถ่ายภาพพระยะใกล้ของอวัยวะเพศ การถ่ายภาพที่นายแบบกำลังหลังซึ่ง มองเห็นน้ำอสุจิลอยค้างอยู่ในอากาศ ภาพประเภทนี้สร้างอารมณ์ได้ดีสำหรับเกย์ที่ต้องการเห็นนายแบบอยู่ในอาการหลัง ภาพประเภทนี้มีอาจเกิดขึ้น ได้จริงในชีวิต เพราะการหลังตามธรรมชาติ น้ำอสุจิจะไม่ค้างอยู่ในอากาศแต่จะหล่นลงบนร่างกายหรือพื้น แต่ ภาพถ่ายทำให้การหลังหยุดนิ่ง และกลายเป็นภาพมายาของการถึงจุดสุดยอด ภาพนี้จะคงอยู่เช่นนี้ต่อไปและทำ ให้เกย์เชื่อว่าการหลังคือการสังเวทยารมณ์ความใคร่ และความสมบูรณ์แบบในการร่วมรัก

คำถามก็คือ อะไรคือความสมบูรณ์ในเรื่องเช็ทซ์ซีสำหรับเกย์ การมองดูภาพเปลือยนายแบบเพื่อ สำเร็จความใคร่ของตนเองจะเป็นความสมบูรณ์ได้หรือไม่ การได้ร่วมรักกับชายหนุ่มที่หล่อเหลาเหมือน นายแบบจะเป็นความสมบูรณ์ได้หรือไม่ การได้ร่วมรักทางทวารหนัก หรือการทำอรัลเช็ทซ์ซีจะเป็นความ สมบูรณ์หรือไม่ การได้ร่วมรักในสถานที่ที่สวยงามอย่างชายทะเล หรือริมน้ำตกจะเป็นความสมบูรณ์หรือไม่ การได้ออวัยวะเพศขนาดใหญ่จะเป็นความสมบูรณ์หรือไม่ คำตอบของสิ่งเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นในนิตยสารและ ภาพถ่ายนายแบบ กล่าวคือ นิตยสารพยายามสร้างความสมบูรณ์แบบของกามารมณ์ให้กับเกย์ในหลายเรื่อง ไม่ว่าจะ เป็น การใช้นายแบบที่มีรูปร่างหน้าดี มีอวัยวะเพศขนาดใหญ่ และการใช้สถานที่ที่สวยงามเป็นฉาก

ความสมบูรณ์ในชีวิตทางเพศของเกย์จึงเป็น “สาระ” ที่ถูกสร้างขึ้นในนิตยสารเกย์ แต่ปัญหาก็คือ ความสมบูรณ์นี้ นิยามมาจากคนบางกลุ่ม ความสมบูรณ์แบบในการร่วมรัก การได้คู่ครองที่หล่อเหลา และการ ได้ระบายนกทางเพศกับคนที่พอใจ คือวิฤตและความขัดแย้งของเกย์ในปัจจุบัน อาจพบว่าชีวิตทางเพศ ของเกย์ไม่อาจเข้าถึงความสมบูรณ์เหล่านี้ได้ทุกคน เกย์แต่ละคนจะพบข้อบกพร่องทางเพศของตัวเองใน เรื่องต่างๆ เช่น อ้วนเกินไป หรือผอมเกินไปจนไม่ยอมมีใครร่วมรักด้วย หน้าตาน่าเกลียดจนไม่มีใครสนใจ อวัยวะเพศมีขนาดเล็กเกินไป ใหญ่เกินไป หรือบิดเบี้ยวไม่ได้รูปทรง ซึ่งทำให้ไม่มีใครต้องการ ปัญหาความ บกพร่องในเชิงร่างกายนี้คือสิ่งที่ถูกซ่อนเร้นไว้ในภาพถ่าย ภาพถ่ายนายแบบได้เผยให้เห็นด้านบวกของ กามารมณ์แต่ละสิ่งและปกปิดด้านลบของมัน

ภาพถ่ายนายแบบจึงเป็นการปฏิเสธความล้มเหลวของสรีระร่างกายและการจับคู่ทางเพศที่ไม่ เหมาะสม จะพบว่านายแบบที่ปรากฏในนิตยสารไม่มีใครที่น่าเกลียดจนทำให้ผู้ดูรู้สึกขยะแขยง เจ้าของ นิตยสารต้องสร้างภาพนายแบบที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและอุดมคติ การร่วมรักและสำเร็จความใคร่ของเกย์ใน นิตยสารต้องนำเสนอรูปแบบเชิงอุดมคติของเกย์ และได้สร้าง “โลก” ความฝันให้เกย์เก็บไปจินตนาการ โลกแห่ง กามารมณ์ในนิตยสารเกย์จึงมีเฉพาะคนหล่อ รูปร่างดี และมีเสน่ห์เท่านั้น

ความฝันทางเพศ และความสับสนในชีวิตจริง

บทความเรื่องนี้ต้องการสำรวจตรวจสอบชีวิตทางเพศของเกย์ในสังคมไทยปัจจุบัน โดยใช้ภาพเปลือยของนายแบบเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบ **สิ่งที่บทความเรื่องต้องการจะบอกก็คือ ภาพเปลือยของนายแบบกำลังปกปิด “ความล้มเหลว” ชีวิตทางเพศของเกย์** ซึ่งมันจะไม่ถูกแสดงออกมาในแง่ของภาพเซ็กซี่หรือหาวบหิว แต่มันจะถูกอุปมาอุปไมยกับภาพมายาเชิงบวกของสรีระและอวัยวะของนายแบบ การเปิดเผยสัดส่วนของนายแบบที่มีรูปร่างดี หล่อ หรือน่ารักก็เท่ากับเป็นการบอกว่า ร่างกายที่อ่อน ผอมแห้ง คือความน่าเกลียดซึ่งไม่มีใครต้องการ

ถ้าเรื่องเพศของเกย์เต็มไปด้วยความขัดแย้งและสับสนว่าจะทำอย่างไรกับร่างกายของตนเอง จะหาคนที่หล่อเหลา รูปร่างดี สมส่วนได้อย่างไร จะค้นพบคนที่มีอวัยวะเพศสวยงามได้อย่างไร และจะร่วมรักในท่าไหนที่เหมาะสมกับตนเอง จะทำอย่างไรถึงจะถึงจุดสุดยอดได้โดยมีความสุข ถ้าคำถามเหล่านี้เกิดขึ้นกับเกย์ก็เท่ากับว่าเรื่องเพศของเกย์ไม่เคยสมบูรณ์แบบเลย ในชีวิตจริงซึ่งเป็นโลกทางวัตถุ เรื่องเพศและกามารมณ์เป็นเรื่องส่วนตัวและไม่อยากมีใครเปิดเผยว่าของตนเป็นอย่างไร

จากการสอบถามเกย์บางคนพบว่า เมื่อเขาต้องการจะร่วมรักกับใครสักคนหนึ่งโดยที่รู้อัจฉกมาก่อน เขาไม่แน่ใจว่าลึลาร่วมรักของคนๆนั้นจะเป็นอย่างไร บางคนกล่าวว่าคนที่ร่วมรักด้วยลึลาคิดซัดไม่เร้าใจ บางคนบอกว่ารุนแรงเกินไป บางคนอยากให้ทำออร์ดิเซ็กซ์ แต่บางคนไม่ชอบทำ บางคนชอบสอดใส่ทวารหนัก แต่บางคนไม่ชอบเพราะเจ็บ ในบางกรณีการร่วมรักก็ไม่นำไปถึงจุดสุดยอด อาจมีเพียงฝ่ายเดียวที่ไปถึงแต่อีกฝ่ายอาจเป็นผู้ช่วยให้การสำเร็จความใคร่ลุล่วงลงไปได้ บางคนชอบใช้หน้าอก ใบนู และทวารหนัก แต่บางคนรู้สึกจกจี้ บางคนชอบเลียกันและนิ้วเท้าแต่บางคนไม่ชอบเพราะรู้สึกขยะแขยง

ลึลาร่วมรัก และการสนิยมความต้องการทางเพศของเกย์แต่ละคนจึงลุ่มๆตื้นๆ ชาติๆถิ่นๆ ไม่อาจเรียกว่าตื่นเต้นเร้าใจ เสียว กะสันต์ได้อย่างสมบูรณ์เหมือนกับมองดูภาพเปลือยของนายแบบ การร่วมรักหรือสำเร็จความใคร่มีข้อบกพร่องในตัวเอง และอาจเกิดปัญหาได้เสมอ เช่น บางคนรู้สึกไม่สบายใจถ้าไม่ใช่ถุงยางอนามัย ซึ่งอาจทำให้หมดอารมณ์ไปได้ถึงแม้ว่าคุณจะหล่อเพียงใดก็ตาม บางคนอาจพบว่าตนเองหลังเร็วเกินไปหรือช้าเกินไป อาจทำให้คู่ขาเบื่อที่จะเล้าโลม บางคนอาจมีปัญหาการแข็งตัวของอวัยวะเพศ ซึ่งอาจทำให้การร่วมรักเป็นการฝืนใจทำ บางคนรู้สึกปวดท้องเวลาที่สอดใส่เข้าทวารหนักและทำให้หมดอารมณ์ทางเพศได้ ปัญหาและอุปสรรคเหล่านี้เกิดขึ้นได้เสมอกับการร่วมรัก แต่เราจะไม่พบปัญหาเหล่านี้ในภาพถ่าย

คำถามก็คือ แล้วการดูภาพเปลือยนายแบบจะช่วยขจัดปัญหาดังกล่าวได้หรือไม่ คำตอบก็คืออาจช่วยได้บ้าง แต่สิ่งที่ตามมาก็คือ ภาพมายาแห่งความฝันจะเกิดขึ้นกับเกย์ที่ดูภาพนั้น ภาพมายาสว่าง “ความจริง” ที่น่าเจ็บปวด กล่าวคือ เมื่อเกย์มองดูนายแบบที่หล่อ น่ารัก และรูปร่างดี เกย์ก็จะเชื่อว่ากามารมณ์ต้องดีเหมือนกับนายแบบด้วย เมื่อเกย์คนนั้นไปมีเพศสัมพันธ์กับใครก็ตาม ถึงแม้ว่าคนๆนั้นจะไม่ดีเท่านายแบบ แต่ภาพมายาก็ยังติดตามไป ทำให้เกิดการเปรียบเทียบว่าคุณภาพของคุณดีกว่าหรือด้อยกว่านายแบบ นั้นหมายถึงกามารมณ์ของเกย์จะถูกให้คุณค่าสูงต่ำตามลักษณะทางกายภาพ เกย์อาจเลือกคู่ขาตามที่ตนเองอยากได้ แต่ขณะเดียวกันก็พยายามมองหาข้อบกพร่องของคุณในด้านสรีระ ถ้าพบข้อบกพร่องก็จะทำให้มีผลต่อความสัมพันธ์ และอาจทำลายชีวิตทางเพศของเกย์คนนั้น

ปัญหาและข้อบกพร่องทางสรีระ ไม่เคยเป็นสิ่งที่สวยงามในสายตาของเกย์ ดังนั้น ยังมีภาพนายแบบเป็นมาตรฐานทางเพศและกามารมณ์มากเท่าใด สรีระร่างกายก็ยิ่งเป็นเป้าหมายของตัวแทนทางเพศของเกย์มากขึ้นเท่านั้น การที่นิตยสารเกย์สรรหานายแบบที่หล่อน่ารักและหุ่นดีมาเผยแพร่ก็

ยังทำให้ร่างกายที่ไม่สมประกอบถูกปฏิเสธมากขึ้นเท่านั้น และเมื่อร่างกายถูกปฏิเสธมากเท่าใด เกย์ก็ยิ่งเจ็บปวดกับความสับสนทางกามารมณ์มากยิ่งขึ้น

บูดริยาร์ดกล่าวว่าเราต้องรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกปฏิเสธ เพราะภาพถ่ายคือมายาที่ปกปิดสิ่งนั้น ทุกวันนี้ เกย์มองดูภาพเปลือยนายแบบ เกย์นึกถึงสิ่งใดบ้าง เกย์ย้อนกลับมามองดูรูปร่างหน้าตาของตัวเองเพื่อที่จะบอกว่าตนหล่อหรือน่าเกลียดหรือไม่ เกย์กลับมาทบทวนความสัมพันธ์ทางเพศที่มีต่อคนรัก หรือคู่ขาเพื่อที่จะหาข้อบกพร่องทางเพศของอีกฝ่ายหนึ่งหรือไม่ เกย์หันกลับมาชื่นชมคนที่หล่อ และถอยห่างจากคนที่ซีเหร่เพื่อที่จะไม่ให้ตนเองเป็นพวกฝ่ายซ้ายหรือไม่ เกย์สะสมรูปภาพนายแบบเพื่อที่จะใช้จินตนาการในการสำเร็จความใคร่แบบลับๆหรือไม่ เกย์สร้างสังคมเพื่อนฝูงเพื่อที่จะหยอกล้อเสียดสีผู้ที่มีรูปร่างหน้าตาตลกๆและน่าเกลียดไซ้หรือไม่ ถ้าเกย์มองดูตัวเองด้วยทัศนคติเหล่านี้ก็เท่ากับเป็นการยืนยันว่าภาพเปลือยนายแบบกำลังประสบชัยชนะ เพราะมันกำลังทำให้เกย์หวาดกลัวการมองดูรูปร่างหน้าตาของตัวเอง

สิ่งที่น่าสะเทือนใจก็คือ นายแบบที่หล่อน่ารักปรากฏขึ้นพร้อมๆกับการหายไปทีละน้อยของ “ความจริง” เกี่ยวกับร่างกายที่ดูน่าเกลียด และความขัดแย้งในชีวิตทางเพศของเกย์ ดังที่บูดริยาร์ดกล่าวว่าเราเกิดมาในยุคที่เทคโนโลยีทำให้ความจริงทั้งหลายสูญหายไป แต่ก็อาจเป็นไปได้ว่าเรากำลังอยู่ในช่วงเวลา “ความจริง” กำลังสิ้นสลายไปทีละน้อยโดยมีเทคโนโลยีเป็นพยานเฝ้ามองอยู่ ภาพนายแบบก็คล้ายกับพยานที่มองดูชีวิตของเกย์ ซึ่งกำลังทำลายตัวเองด้วยการสร้างภาพมายาแห่งกามารมณ์ **ในที่นี้ภาพเปลือยของนายแบบมิใช่พยานของการมีอยู่ของความสมบูรณ์ในรสนิยม แต่มันเป็นพยานว่า มีภาพมายาอีกแบบหนึ่งได้ถูกปฏิเสธไป นั่นคือ ความบกพร่องในชีวิตทางเพศ ซึ่งตรวจวัดด้วยคุณค่าทางสรีระเพียงอย่างเดียว**

บรรณานุกรม

หนังสือภาษาอังกฤษ

Baudrillard, Jean

1999. “Photography, or the writing of Light” in www.ctheory.com

Holmberg, Carl B.

1998. *Sexualities and Popular Culture*. London, Sage Publication.

Jackson, Peter

1995. *Dear Uncle Go Male Homosexuality in Thailand*. Bangkok, Bua Luang.

McNair, Brian.

1996. *Mediated Sex : Pornography & Postmodern Culture*. New York, St.Martin’s Press.

Sontag, Susan.

1967. “*The Pornographic Imagination*”, reproduced in Georges Bataille(1982), *The Story of the Eye*, London, Penguin. Pp. 83-118.

Stoltenberg, John

1990. “Gays and the Pornography Movement” in *Men Confront Pornography* edited by Michael

Kimmel, New York,Crown, pp. 248-262.

1992 “Pornography, Homophobia and Male Supremacy” in Catherine Itzin ed. *Pornography: Women, Violence and Civil Liberties*, Oxford: Oxford University Press, pp. 245-274.

Thomas, Joe A.

2000 "Gay Male Video Pornography : Past, Present and Future." In Ronald Weitzer (ed.) **Sex for Sale : Prostitution, Pornography, and the Sex Industry**. New York, Routledge.

นิตยสาร

น็อน ฉบับที่ 19 พ.ศ.2529

มรกต ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 พฤศจิกายน 2528

มายเวย์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2530

มายเวย์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 พ.ศ.2532

มายเวย์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 พ.ศ.2532

มิดเวย์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2529

มิดเวย์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2529

มิถุนา เดือนมีนาคม 2527

มิถุนา เดือนกุมภาพันธ์ 2530

